

برنامه‌ای راهبردی مورد نیاز برای رویارویی با چالش‌ها خوانشی در راهبردهای تقریب

برنامه‌ای راهبردی مورد نیاز برای رویارویی با چالش‌ها خوانشی در راهبردهای تقریب

به عنوان نمونه: راهبردهای "ایسکو" و "مجمع جهانی تقریب مذاهب اسلامی" (برنامه‌های راهبردی و هدف‌های مورد نظر)

علي بن مبارك [1]

پژوهشگر و متفکر اسلامی تونس

بنام خداوند بخشنده مهربان

این کار در چارچوب یک برنامه فکری مرتبط با تجربیات "تقریب" و دیدگاهها و تصورات شکل گرفته پیرامون آن قرار دارد و این نوشته عمدتاً به راهبردهای "تقریب" بمثابة ماده‌ای معرفتی - فرهنگی سودمند در تبیین پیش نیازها و چالش‌های "تقریب" می‌پردازد و دو سند مهم و عمده‌ای را که هر دو با عنوان: "استراتژی تقریب مذاهب اسلامی" مطرح شده‌اند مورد بحث و بررسی و نقد قرار می‌دهد؛ سند نخست [2] را "سازمان اسلامی تربیت علوم و فرهنگ" ("ایسکو") در سال 2004م. منتشر کرد و از سوی

سی‌امین کنفرانس وزرای خارجه کشورهای اسلامی، مورد تصویب قرار گرفت و سند دوم نیز به صورت مجموعه فعالیت‌های هجدهمین کنفرانس وحدت اسلامی که از سوی "مجمع جهانی تقریب مذاهب اسلامی" برگزار گردید، ارائه شده است. [3]

راهبرد ارائه شده از سوی "ایسسکو"، به عنوان برنامه‌ای از سوی "سازمان اسلامی تربیت، علوم و فرهنگ" در سی‌امین نشست کنفرانس وزرای خارجه کشورهای اسلامی که در اردیبهشت 2003م. [4] در تهران برگزار گردید، مورد تصویب قرار گرفت؛ مدیرکل "ایسسکو" ("عبدالعزیز بن عثمان التویجری") در پیش‌درآمدی که بر این استراتژی نگاشته‌شده خاطر نشان کرده که این "راهبرد" از جمله راهبردهایی است [5] که سازمان ["ایسسکو"] آنها را از تصویب گذرانده

و در جهت تحقق آنها می‌کوشد. این امر باعث می‌شود تا ما با این طرح نه به عنوان طرحی جدا و برکنار از سیاق خود بلکه در چارچوب کلی‌تر و دیدگاه همه‌جانبه‌ای برخورد کنیم که "ایسسکو" آنها را از تصویب گذرانده و آنها را پذیرفته (یا به نظر می‌رسد پذیرفته) است، ولی پرسش اساسی که ذهن هر پرسشگری را بخود مشغول می‌کند و "التویجری" در پیش‌درآمد خود پاسخی به آن نمی‌دهد و در بخش‌های مختلف "راهبرد" پیشنهادی نیز خبری از این پاسخ نیست، مربوط به روابط این راهبردها با همدیگر و آن پیوند پنهان میان آنهاست. به عنوان مثال، چه رابطه‌ای میان "راهبرد فرهنگی جهان اسلام" (1991م.) و "راهبرد بهبود و تحول در پرورش اسلامی در کشورهای اسلامی" از یک سو و "راهبرد تقریب مذاهب اسلامی" (2003م.) از سوی دیگر، وجود دارد.

راهبرد "تقریب" مربوط به "ایسسکو" به شش فصل تقسیم‌بندی [6] شده که طی آن کوشیده شده همه‌مسائل مربوط به "تقریب مذاهب اسلامی" مورد بحث و بررسی قرار گیرد ولی بخش نظری - تعریفی که اساساً دو فصل اول و دوم را به خود اختصاص داده، بر کل "راهبرد" سایه افکنده و نزدیک به چهار پنجم کتاب را در بر گرفته است؛ این بعد نظریه پردازانه و مبالغه آمیز، انعکاسی بر راهبرد پیشنهادی به لحاظ کارکرد و نحوه اجرا و تبدیل آن به رفتاری اجتماعی خواهد داشت.

راهبرد "ایسسکو" به عنوان برنامه‌ای از سوی "سازمان اسلامی تربیت، علوم و فرهنگ" مورد تصویب قرار گرفته است حال آنکه "راهبرد مجمع جهانی" تنها مجموعه مقالاتی است که در هجدهمین کنفرانس بین‌المللی وحدت اسلامی ارائه شده است. [7] این مقالات به لحاظ اهمیت و نیز پیوندی که با موضوع کنفرانس دارد، با یکدیگر متفاوتند. این تجربه از این نظر نسبت به تجربیات گذشته متفاوت بود که با شناسایی صاحبان آن مقالات نمایندگی‌های نهفته در برنامه "مجمع" را روشن ساخت؛ این نمایندگی‌ها اگر

چه مختلف و متضاد به نظر می‌رسند ولی جملگی منعکس کننده دیدگاه‌هایی است که چشم به تحقق هدفی دارند که همواره پیشگامان "تقریب" از ابتدای این جنبش در "جماعة التقریب" (قاهره) تا به امروز آنرا در سر پرورانده‌اند.

دست‌اندرکاران برگزاری و سامان دادن به هجدهمین کنفرانس بین‌المللی وحدت اسلامی، مقالات ارایه شده شرکت کنندگان را در هفت فصل [8] به عنوان محورهای اصلی، تقسیم بندی کرده‌اند؛ شایسته یادآوری است که نتایج علمی حاصل از تحلیل "استراتژی" (راهبرد) مجمع، نسبی خواهد بود و حتما باید در سطوح دیگر این بحث نیز مورد دقت و ارزیابی قرار گیرد زیرا ما تنها به مقالات عربی بسنده کرده و دیگر متون ارایه شده به زبانهای فارسی و انگلیسی را مورد بررسی قرار نداده‌ایم؛ شاید در صورت بررسی همه مقالات، دیدگاه ارایه شده تکمیل گردد ولی در این مرحله، چنین کاری شدنی نیست.

با توجه به دشواری تجزیه و تحلیل تمامی آنچه در گفتمان هر دو "استراتژی" وارد شده است، ما کار خود را تنها به دو بخش محدود خواهیم کرد که آنها را در طرح مسئله "تقریب" و برنامه‌های راهبردی مربوط به آنها، اساسی تلقی می‌کنیم؛ در بخش نخست به «چند و چون استراتژی و میزان نیاز به آن» می‌پردازیم و طی آن این نکته را مورد بحث قرار می‌دهیم که این استراتژی‌ها (راهبردها) چگونه تلقی شده‌اند؟ و آیا محتوای ارایه شده، به دیدگاه‌های دقیق راهبردی پاسخ درست و مثبتی داده است؟ و دیگر اینکه چه برداشتی از برنامه‌های راهبردی شده است؟ و چه چشم‌اندازهایی دارند؟ و چگونه می‌توان موانع و دشواری‌های مربوط به آنها را از میان برداشت؟ و در بخش دوم نیز به: جایگاه آموزش و پژوهش و رسانه‌ها در برنامه‌های راهبردی تقریب" می‌پردازیم و می‌کوشیم به مجموعه پرسش‌هایی در این رابطه پاسخ گوئیم که ای بسا مهمترین آنها از این قرار است: این دو استراتژی تا چه اندازه توانسته‌اند به گونه‌ای علمی و واقع‌گرایانه به مسایل آموزشی بپردازند بطوریکه بتوان بر اساس آن روابط موجود در عرصه آموزش و پژوهش‌های علمی را با پیش‌نیازهای "تقریب" و هدف‌های مورد نظر، سنجید؟ و آیا تدوین کنندگان این دو استراتژی توانسته‌اند راه‌حلهای عملی برای تبدیل آموزش و پژوهش از مانعی بر سر راه "تقریب" به انگیزه و محرک و پشتیبانی برای کوشش‌های دست‌اندرکاران "تقریب" ارایه دهند؟ و با پرونده‌ای چنین پراهمیت، چگونه برخوردی صورت گرفته است؟ آیا برخورد کلی صورت گرفته یا وارد جزئیات هم شده و آموزش بر اساس تخصص‌ها و منابع و مراجع نیز تقسیم‌بندی شده است؟ و چگونه می‌توان برنامه‌های راهبردی موفقی در عرصه رسانه‌ای تدوین کرد؟

یکم: چند و چون "استراتژی" و میزان نیاز به آن

"گفتما نهایی استراتژیک" همواره چندین پارادوکس مربوط به چند و چون این گفتمانها و پیوند آنها با گفتمانهای دیگر و شالوده‌هایی که بر آنها شکل گرفته و چگونگی کارکرد آنها و معارف مورد استناد و مخاطبینی که برنامه‌ها و رهنمودهای ارایه شده، برای آنها تنظیم شده است را برمی‌انگیزند، ما شاهد گسترش بی‌سابقه‌ای از این نوع گفتمانهایی که فاقد ویژگی‌های شالوده‌ای و محتوایی است، بوده‌ایم و با نگاهی به عناوین کتاب‌ها و آثار ارایه شده در کتابخانه‌های اسلامی، شمار بسیار زیادی از عناوین کتاب و مقالاتی را می‌یابیم که استراتژی یا "راهبرد" را یدک می‌کشند ولی در بعد تحلیلی، هرگز با گفتمان "راهبردی" - به مفهوم ویژه آن - روبرو نبوده و بیشتر با سخنان کلی و توصیفی از حوادث و اتفاقات روبرو می‌شویم؛ این امر آشکارا ما را به اندیشیدن به روشنی مفاهیم و دلالت‌های اصطلاح "استراتژی" (راهبرد) و اینکه هدف از برنامه‌های مطلوب استراتژیک - عنوان محور انتخابی ما - کدام است، سوق می‌دهد. چه کسی این استراتژی‌ها را تدوین یا وضع می‌کند و چند و چون توده مخاطب مورد نظر کدام است؟ و این استراتژی‌ها چه رابطه‌ای با تاریخ و توصیف وقایع و حوادث آن دارد و چگونه به حال و آینده می‌نگرد؟ آیا این استراتژی‌ها (راهبردها) همواره در پیوند با ذهنیت دفاع از خویش است یا فراتر از آن می‌رود و رسالت روشنگری و عقل‌گرایی را پیش روی خود قرار می‌دهد؟ استراتژی‌های پیشنهادی تا چه حد از آنچه پیش از آن پیشنهاد شده است، بهره گرفته‌اند؟ و چه میزان در گسست و جدایی از آنها هستند؟ و ضرورت تحول از استراتژی‌های نهادی به استراتژی‌های ساختاری و تبدیل فصل‌ها و بندهای "تقریب" به فرهنگ و رفتار، تا چه حد مشروعیت دارد؟

ما کوشیده‌ایم به این پرسش‌هایی که هر پژوهشگر قرار گرفته در جریان دو "استراتژی" "ایسکو" و "مجمع جهانی تقریب مذاهب اسلامی" و دیگر استراتژی‌های اعلام شده در اینجا و آنجا در عرصه‌های متعدد مربوط به "تقریب" با آنها روبرو می‌شود، پاسخ گوئیم. و برای اینکار هفت بند در نظر گرفته‌ایم که می‌توانند نماینده ابعاد گوناگون محور: "برنامه‌های راهبردی مطلوب" باشند که عبارتند از:

* از استراتژی‌ها تا برنامه‌های استراتژیک: دلالت‌ها و پیامدها.

* از استراتژی‌های گسسته تا استراتژی‌های پیوسته در راستای ایجاد حافظه "تقریبی".

* از استراتژی‌های دفاع تا استراتژی‌های روشنگری.

* از استراتژی‌های خلاف تا استراتژی‌های اختلاف.

* از استراتژی‌های تاریخی تا استراتژی‌های مدرن.

* از استراتژی‌های نهادی تا استراتژی‌های ساختاری.

* از استراتژی‌های علمایی تا استراتژی‌های کارشناسان.

1- از استراتژی‌ها تا برنامه‌های استراتژیک: دلالت‌ها و پیامدها

شایسته یادآوری است که سخن از "برنامه‌های استراتژیک" مورد نظر، بخشی از فعالیت‌های هجدهمین کنفرانس بین‌المللی وحدت اسلامی و یکی از بندهای بیانیه پایانی آنرا تشکیل می‌داد چه در چهارمین توصیه بیانیه یاد شده آمده است: «در عرصه برنامه‌های استراتژیک، کنفرانس بر آنست که باید برنامه‌های مناسبی با نگاه به چشم اندازهای آینده نگرانه تدوین شود.» [9] این سخن به رغم سادگی، منعکس کننده مجموعه مفاهیم مهمی است که ما را به اندیشه بیشتر به دلالت‌های استراتژی و پیامدهای فکری و اجرایی آن، سوق می‌دهد. طی همین متن کوتاه، نتیجه می‌گیریم که "استراتژی" مورد نظر در حقیقت، مجموعه استراتژی‌های فرعی است که به موازات یکدیگر در راستای تحقق هدف استراتژیک کلی یعنی همان هدفی است که در پیوند ساختاری و ای‌بسا انحصاری به آینده و دلالت‌های آن، قرار دارد.

[آیت ا [شیخ] محمدعلی تسخیری کوشید تا در بحث ارایه شده خود به کنفرانس [10] که بمثابه "استراتژی" پیشنهادی "مجمع جهانی تقریب مذاهب اسلامی" بود، این ابعاد گوناگون را مشخص سازد و برای اینکار دلالت‌های "استراتژیک" را در پیوند با اصطلاح‌های دیگری چون: رسالت نهاد، "اهداف رسمی"، "چشم‌اندازها" و ... معین کند و تأکید نماید که این استراتژی حتما باید در رابطه با "داشتن دیدگاهی آینده نگرانه" و "برخورداری از توان برنامه‌ریزی استراتژیکی که رابطه میان امکانات و فرصت‌ها را مدنظر قرار دهد" کوشا باشد. [11]

به رغم اینکه [آیه ا [تسخیری، يك "استراتژیست" نیست، توانست محور اساسی این گرایش را به دقت، ترسیم کند و از آن فعالیت علمی "به نگرانه‌ای" (استشرافی) سازد که می‌توان آنرا در چارچوب "مطالعات و بررسی‌های آینده‌نگرانه" قرار داد. ما در برخی مقالات مجله "رسالة التقريب" مواردی یافته‌ایم که تأکیدی بر همین گرایش است بویژه که هیئت تحریریه این مجله، در یکی از شماره‌های خود پرونده‌ای ویژه مسایل "استراتژی تقریب"، در نظر گرفت [12] ولی در این پرونده تنها به مقالات [13] بیست و دومین کنفرانس بین‌المللی وحدت اسلامی [14] - که ربطی هم به موضوع این پرونده نداشت - بسنده

به نظر می‌رسد که "طرح استراتژیک" ("ایسکو") نیز به نوبه خود ضابط، دلالت‌های اصطلاح استراتژی را مورد توجه و دقت قرار داده و فصل دوم را به سخن از "مفاهیم تقریب" و منابع آن اختصاص داده و از جمله به مفهوم لغوی و اصطلاحی "استراتژی" (راهبرد) پرداخته است. این واژه یا اصطلاح به لحاظ زبانی به معنای: «فن تدارک و ترتیب ابزارهایی است که برای فرماندهی ارتش باید بکار گرفت و از نظر اصطلاحی نیز مراد از آن: «برنامه عملی با هدف حصول نتایج سریع و مؤثر در چارچوب شیوه‌های کار و ابزارهای معین و در راستای تحقق هدف‌هایی در نظر گرفته شده با توجه به امکانات موجود و شرایط محیطی و نیز موانع و دشواری‌های احتمالی و با هدف انتخاب گزینه‌هایی که اهداف ما را تحقق می‌بخشد» است.» [15]

با وجودیکه پیش‌درآمدهای لغوی و اصطلاحی در پرداختن به مسایل دیگر، مفید فایده است ولی در این مسئله، چندان سودی ندارد زیرا این اصطلاح، دارای ریشه‌های بیگانه است و بهتر آن بود که به جنبه‌های تاریخی این اصطلاح – آنچنانکه در فضای اروپا نمود پیدا کرده – پرداخته می‌شد، و از آنجا که مفهوم پیشنهادی، چندان دقیق نیست، می‌توان آگاهی وضع‌کنندگان این اصطلاح نسبت به اهمیت دیدگاه‌های آینده‌نگرانه در تدوین استراتژی‌ها و نیز ضرورت تبدیل استراتژی عمومی را به: «مجموعه بنیادها و اصول و خطوط اصلی که روند تقریب مذاهب اسلامی را به سوی تحقق هدف‌های موردنظر سوق می‌دهد.» [16] نتیجه گرفت. تو گویی تحلیل "ایسکو" نیز به نوبه خود به اهمیت تبدیل این استراتژی به برنامه‌هایی استراتژیک جدا از هم و در عین پیوسته پی برده است، این آگاهی مفید است ولی به دلیل محدودیت بهره‌گیری از سایر تجربیات جهانی مربوط به سایر ادیان و تمدنها و نیز تجربه‌های گوناگون مربوط به تقریب مذاهب اسلامی، فاقد شالوده محکم علمی است.

2- از استراتژی‌های گسسته تا استراتژی‌های پیوسته در راستای ایجاد حافظه "تقریبی".

تاریخ علم، اساساً مبتنی بر نقد و هم‌پیوندی است؛ هر برنامه و طرحی که دارای دیدگاهی است و راه‌حلهایی پیشنهاد می‌دهد، ناگزیر باید از مجموعه‌مراحل به شرح موارد زیر گذر کند:

– مطالعه وضع موجود و گردآوری همه تجربیات بدست آمده در همان عرصه که مراد ما در این چارچوب، تجربیات "تقریبی" است.

- تفكيك و تحليل اين تجربيات و روشن ساختن نقاط ضعف و قوت آنها.

- مستندسازي اين تجربيات و موارد مربوط به آنها از جمله دیدگاههاي انتقادي و در نظر گرفتن آنها به عنوان منابعي براي استناد طرح پيشنهادي به آنها.

- تدوين طرح به صورت دنباله‌اي از كوشش‌هاي گذشتگان.

اين نکته ما را به طرح پرسش بسيار مهمي سوق مي‌دهد و آن اينكه اين دو استراتژي "تقريبي" تا چه حد به خوانش علمي و عميق "ميراث تقريبي" گذشته از آغاز آن با "جماعة التقريب" (قاهره) تاکنون پرداخته است؟ و آیا در ضمن قرائت متن اين دو سند، ما صدای پيشگامان "تقريب" و دیدگاههاي گوناگون فكري و نظريات "تقريبي" آنها را مي‌شنويم؟ آیا ما در صدد تدوين برنامه‌هاي استراتژيكي مبتني بر گسست يا پيوست يا هر دوي آنها هستيم؟ ما با توجه به اطلاعاتي كه از ادبيات "تقريبي" معاصر و نمونه‌هاي گوناگون آن در اختيار داريم به اين نتيجه رسيده‌ايم كه اين دو استراتژي، تنها در موارد بسيار اندكي، از تجربيات گذشتگان سود برده‌اند، به همين دليل اندیشه‌هايي را مي‌بينيم كه امروزه از سوي پژوهشگران و انديشمندان مطرح شده كه پيشگامان اوليه "تقريب"، چه بسا با روشني و وضوح بشترتي نسبت به معاصران، مورد بحث و تجزيه و تحليل قرار داده‌اند. لذا نمي‌توان بدون طرح دیدگاههاي پيشگامان اوليه و بويژه "جماعة التقريب" (قاهره) [17] - كه توانستند مسایل مربوط به تقريب را با جرأت و طرافت و دیدگاهي "استراتژيك" و شايسته پيگيري و تأمل، مطرح سازند - پيشرفت معرفتي و علمي در عرصه "تقريب" دانست.

با وجوديكه "استراتژي" "ايسسكو" به اهميت پيوست به گذشته توجه داشته، ولي به لحاظ سلسله مراتب و اولويت‌هايي كه بايد رعايت كند، دچار سردرگمي شده است چه در فصل نخست اين "استراتژي" با عنوان: "فقه اختلاف و كوشش‌هاي تقريب مذاهب اسلامي" [18] درباره "اختلاف فرقه‌هاي اسلامي" در گذشته و با ياري گرفتن از احاديثي در اهميت "وحدت و ائتلاف" و با تأكيد بر "احترام گذشتگان به دیدگاههاي مخالف" و ضرورت پاسداري از برادري ديني به رغم اختلاف دیدگاهها، به درازا سخن گفته است و در چارچوب سخن از "كوشش‌هاي تقريب مذاهب اسلامي" به برخي اخبار مربوط به گذشتگان در عصر صحابه و پيشوايان مذاهب و به تجربه "الجامعة الاسلاميه" و "جماعة التقريب" و "مؤسسة آل البيت" و "مجمع جهاني" و "مؤسسة آيت الله خويي" و "ايسسكو"، پرداخته است. در اين ميان سخن از تجربيات معاصر و بويژه تجربه "دارالتقريب قاهره" بسيار شتابزده و گذراست و هم در سطح و اندازه اين تجربه‌ها نيست و هم نيازها را برآورده نمي‌كند.

مقالات "هجدهمین کنفرانس وحدت اسلامی" مربوط به "استراتژی تقریب مذاهب اسلامی" نیز وضع بهتری از استراتژی "ایسسکو" ندارند؛ اغلب این مقاله‌ها توجهی به تجربیات "تقریبی" گذشته نکرده و نمی‌کوشند از "حافضة تقریبی" که به یاری کوشش‌های فراوانی شکل گرفته و بنیان یافته است، بهره‌گیری کنند و در بهترین شرایط، تنها به معرفی "جماعة التقريب" یا تجربه "تقریبی" دیگری – بدون پرداختن به شالوده‌های فکری و پردازش‌های آن به مسایل "تقریب" و نیز برنامه‌هایی که برای عبور از دشواری‌ها و موانع در نظر گرفته‌اند – پرداخته است؛ این دیدگاه می‌تواند در "تدوین برنامه‌های استراتژی مطلوب برای رویارویی با چالش‌های امروز" مفید و مانع از گرفتار شدن ما به تکرار و فرسوده ساختن نیروهای ذهنی و انسانی باشد؛ در همین چارچوب "عبدالرحیم محمدعلی بن سلامة" در مقاله خود با عنوان: "مسایل تقریب مذاهب اسلامی و اهمیت آنها در گذشته، حال و آینده" [19] از "دارالتقریب قاهره" و "مجمع جهانی تقریب مذاهب اسلامی" (تهران) و سمینارهای "ایسسکو" سخن گفته و "محمد الدسوقی" نیز در مقاله خود با عنوان: "مسئله تقریب از تئوری تا عمل" [20]، به برخی تجربیات "تقریب" در قاهره پرداخته است.

[آیت ا] شیخ] "محمدعلی تسخیری" نیز کوشیده حق این تجربیات را ادا نماید لذا در مقاله ارائه شده خود [21] مبحثی با عنوان «چکیده‌ای از کوشش‌ها و تجربیات گذشته برای تنظیم و تدوین استراتژی تقریب مذاهب اسلامی» اختصاص داده و در آن به تجربه "دارالتقریب" قاهره پرداخته و یادآور شده: «بسیاری از نشانه‌های این تجربه پیش‌تاز را می‌توان دید هرچند خطوط استراتژیک آن، چندان روشن نیست.» [22] [آیه ا] "تسخیری" تأکید کرده که اولین بیانیه "جماعة التقريب" آشکارا: "بنیادهایی را که تقریب بر آنها استوار می‌شود" مورد بحث قرار داده و بر این اساس ما امروز نمی‌توانیم بدون بهره‌گیری از نتیجه‌گیری‌های گذشتگان در این زمینه، به "برنامه‌های استراتژیک تقریبی" بیندیشیم. لذا [آیه ا] تسخیری کوشیده تا به تجربیات دیگری از جمله: "منشور علامة شمس‌الدین" و تجربه "مؤسسة خيرية امام خویی" و تجربه علمی "ایسسکو" هم توجه کند و از آنجا که [آیه ا] تسخیری به همه این تجربیات پرداخته، فرصت تنگی که این بحث را در آن ارائه داد به وی اجازه نداده تعمیق بیشتری در این موضوع داشته باشد. ولی می‌توان از کتاب وی: "لمحات من فکر بعض الشخصيات التقريبية" [23] (نگاه‌گذاری به اندیشه‌های برخی شخصیت‌های "تقریبی") و نیز از سری نوشته‌هایی تحت عنوان: "پیشگامان تقریب" [24] – که زیر نظر وی تهیه و انتشار یافته است – استفاده کرد.

ما با طرح این بحث، در پی انگشت‌گذاشتن بر اصل نیاز "تقریب" به يك "حافضة تقریبی" هستیم چه منطقی نیست که تدوین‌کنندگان استراتژی‌ها یا برنامه‌های استراتژیک، تجربه‌های گذشته در عرصه‌های تخصصی ایشان را نادیده بگیرند و از آنجا که ما "تقریب" را بیش از هر چیز روندی فرهنگی – معرفتی تلقی

می‌کنیم، بر ضرورت در پیش گرفتن روش‌های علمی مبتنی بر پیوست [با گذشته] و نقد و درس‌آموزی از آنها انگشت می‌گذاریم زیرا از هیچ، دانشی شکل نمی‌گیرد و بدون شالوده‌ها و منابع، معرفتی تشکیل نمی‌شود و بدون حافظه [تاریخی]، آینده‌ای تحقق نمی‌پذیرد.

3- از استراتژی‌های دفاع تا استراتژی‌های روشنگری

ضمن از نظر گذراندن متن هر دو "استراتژی" متوجه این نکته شدیم که مقوله "توطئه" تقریباً در فصل‌ها و بخش‌های گوناگون آنها به شکل‌های مختلف حضور دارد، تو گویی هدف از تدوین: "استراتژی تقریب مذاهب اسلامی"، مقابله با توطئه‌ای است که دیگران آنرا چیده و هدف آنها ویران ساختن امت و ضربه زدن به وحدت آنست؛ استراتژی "ایسسکو" مبحثی با عنوان: "نیرنگ دشمنان برای متفرق ساختن صف مسلمانان" [25] دارد که در آن آمده است: «دشمنان اسلام که در کشورهای مختلف برای مبارزه و جنگ با اسلام گردهم آمده‌اند همه اختلاف‌های داخلی و خارجی خود را به کناری نهاده می‌کوشند اسلام را نابود و به هروسیله ممکن آشکار یا نهان، مسلمانان را از آن باز دارند؛ آنها در این باره با هم اتفاق نظر دارند و توافق کرده‌اند حال آنکه نه اعتقادات درستی دارند و نه از برادری ایمانی صادقانه‌ای برخوردارند و نه کتاب آسمانی برحق دارند و نه پیامبر بزرگواری - که به وی ایمان داشته باشند - آنها را به هم نزدیک کرده است؛ وحدت آنها در دشمنی و عداوتشان با اسلام است.» [26]؛ این سخن از چند نظر بسیار خطرناک است؛ گوینده یا نویسنده آن روشن نساخته که "دشمنان اسلام" کیانند که خود باب تفسیر و اظهارنظر را بر اساس فرهنگ و سطح علمی و حس انتقادی کسی که در این باره به تفسیر یا اظهارنظر می‌پردازد، بازمی‌گردد؛ برخی نتیجه‌گیری می‌کنند که دشمن اسلام و مسلمانان، همه غرب یا [پیروان] سایر ادیان یا [هواداران] نظریه‌های مختلف غربی است و ... چه بسا از این تفسیرها و اظهارنظرهای گوناگون، درگیری پنهان و یا آشکاری میان تمدنها و فرهنگ‌ها پدید آید، آیا این بدان معناست که "تقریب مسلمانان" به معنای راندن از دیگری و دور شدن و دشمنی با اوست؟ آیا این بدان معناست که راهبردهای "تقریب" بیشتر جنبه دفاعی دارند و علیه دشمن توطئه‌گری که آشکار و نهان مترصد آنهاست از خود دفاع می‌کنند؟ آیا این دیگران توطئه‌گر، تبدیل به بهانه‌ای برای توجیه اشتباهات و جنبه‌های منفی ما نشده و ما، کاستی‌های خود را در فراسوی آنان پنهان نمی‌کنیم و شکست‌ها و ناکامی‌ها و ضعف برنامه‌های خود را بدان نمی‌آراییم؟ پذیرفتن این حقیقت چندان ساده نیست زیرا "تقریب" در اغلب تجربه‌های معاصر خود، گفتمان خود را بر اساس فرضیه توطئه بنا می‌نهد و همه حافظه‌ها را برای آن بسیج می‌کند و توده مخاطب را از پیامدها و نمودهای آن برحذر می‌دارد؛ این نکته آشکارا در مقاله "عبدالعزیز بن عثمان التویجری" با عنوان: "التقریب: مفاهیم و اهداف" (تقریب: مفاهیم و اهداف آن) که به هجدهمین کنفرانس وحدت اسلامی ارایه داد [27]، بچشم می‌خورد. او

تأکید کرده است: «نیروهای دشمن به محاصره جهان اسلام روی آورده و در جهت تضعیف بنیان این جهان و هرز دادن امکانات و هدر دادن توانایی‌های آن می‌کوشند و آنرا به جهت عکس حرکت پیش رونده تاریخ سوق می‌دهند.» [28] و چنین استدلال کرده است: «با اندکی دقت در این تاریخ پر فراز و نشیب می‌توان دریافت که چند عامل خارجی، این درگیری را تشدید کرده و آتش دشمنی و کینه را بر افروخته‌اند و تحت عناوینی چون درگیری سنی و شیعه، فتنه‌انگیزی‌ها کرده‌اند.» [29] و بر این اساس توطئه همچنان پابرجاست و مادام که مسلمانان دشمنی مترصد دارند، این توطئه از میان نمی‌رود، و ای بسا عبارت "تاریخ خود را تکرار می‌کند" در زمان ما نیز صدق می‌کند اینک نیز قدرتهای باطل و سلطه‌گر و اشغالگر سرزمین و متجاوز به عقل و یکه تاز نابحق سرنوشت ملل، با تمام قوا می‌کوشند فتنه‌انگیزی کنند و روح تفرقه و پراکندگی در میان مسلمانان بپراکنند. [30]

با بهره‌گیری از این شاهد متنی، می‌توان برخی نشانه‌ها و ویژگی‌های استراتژی‌های "تقریبی" پیشنهادی را از نظر گذراند؛ این استراتژی‌ها در پی نزدیک ساختن ("تقریب") مسلمانان به یکدیگر و مهربانتر شدن نسبت به همدیگر از راه به یاری گرفتن حافظه تاریخی از جمله حافظه درگیری میان کل اسلام و همه دشمنان به کمین نشسته در همه زمانهاست. این برنامه راهبردی، می‌تواند در فراخوانی و بسیج توده‌های مردم و برانگیختن عواطف و احساسات ایشان در برابر برنامه‌های "تقریبی" از جمله برنامه دفاع از امت، مفید باشد ولی از سوی دیگر، مانع از تشخیص حقیقی بیماری‌ها و مشکلات امت و نیز مانع از روشن شدن مشکلات "تقریب" و دشواری‌ها - آنگونه که در واقعیت تاریخی و آنچه‌انکه دست اندرکاران تقریب با آن زندگی کرده‌اند - می‌شود.

ما وجود نقشه‌های غربی برای تقسیم مسلمانان و به باد دادن ثروت‌ها و منابع آنان و تبدیلشان به بازارهای بزرگ مصرف را نفی نمی‌کنیم؛ این امری کاملاً بدیهی است و منعکس کننده خوی اندیشه سرمایه‌داری مبتنی بر توسعه و بهره‌کشی است؛ مجموعه‌ای از پژوهشگران، کتابها و مطالعات متعددی را به این مسئله اختصاص داده‌اند ولی باید از تبدیل کردن برنامه‌های غرب به علت و سبب محوری عقب‌ماندگی‌ها و پراکندگی‌ها و جهل خویش، احتراز جوییم. حال آنکه مسئله بسیار پیچیده‌تر از اینهاست؛ جهل و پراکندگی و فاصله‌گیری‌های ما از یکدیگر و رفتارهای ناشایست ما با همدیگر همه و همه راه موفقیت‌های غرب در اجرای برنامه و تحقق راهبردهایش را هموار ساخته است؛ بر این اساس حتماً باید جرأت و جسارت و شجاعت و انتقادپذیری بیشتری داشته باشیم و اعتراف کنیم که مشکل، اساساً از خود ما و هواره ماست. لذا باید مسایل حل نشده در فرهنگ اسلامی‌خویش را حل کنیم و شالوده‌هایی را که این فرهنگ بر آن پی ریزی شده، مورد تجدید نظر قرار دهیم و از: "فرهنگ کفر و ایمان" نه تنها به "فرهنگ خطا و درست" - آنچه‌انکه در هر دو استراتژی آمده است - بلکه رو به فرهنگ "در هر ابداعی،

صوابی وجود دارد" روی آوریم و در همین جاست که خود را در دوگانگی اختلاف و خلافتی خواهیم دید که پیشینیان و معاصران را به یکسان، از پای درآورده است.

4- از استراتژی‌های خلاف به استراتژی‌های اختلاف

استراتژی "تقریب مذاهب" و "ایسسکو" کوشیده است پدیده اختلاف را محدود نشان دهد و در همان حال، نسخه اختلاف پسندیده را بیچد. این گرایشی کهنه و در عین حال جدید است چه شمار بزرگی از اصولی‌ها و فقها و مفسران همواره از پدیده اختلاف بیم داشته و نگرانی و دغدغه همیشگی آنان کاهش این اختلاف‌ها بوده است؛ در همین چارچوب، این استراتژی در چارچوب آنچه به عنوان "بنیادهای فکری و علمی تقریب" مطرح ساخته بر «پاکی و خلوص شریعت اسلامی و دور بودن منابع اصلی آن از اختلاف‌های فکری متناقض با شالوده‌های شریعت و عقیده» [31] انگشت گذارده است و از گسترش "دایره اختلاف‌ها" [32] ابراز نگرانی کرده و برای پشت‌سر گذاردن این بحران، پیشنهاد کرده که فرمولهای فکری برای انتقال مسایل خلافتی از "چارچوب اصول" - که اختلاف در مورد آنها به "کفر و ایمان" منجر می‌شود - به "چارچوب فروع" و با در نظر گرفتن معیارهای اختلافی خطا و صواب و به عنوان "عرصه اساسی تقریب" [33] در نظر گرفته شود و در عین حال به وحدت کلمه و صف مسلمانان و کاستن از فاصله اختلاف‌های مذهبی نیز فراخوانده است. [34] ولی از سوی دیگر بر آنست که: «مفهوم عملی "تقریب" در این استراتژی، هرگز به معنای لغو مذاهب یا اختلاف‌ها نیست.» [35] این سردرگمی و اضطراب در بعد تعیین استراتژی مناسب برای پرداختن به مسئله اختلاف فرائض‌های فکری و فقهی مسلمانان را در استراتژی "مجمع جهانی تقریب مذاهب اسلامی" نیز البته به صورت‌های دیگری می‌یابیم چه "ادریس هانی" بر عدم اصالت اختلاف در دوران اولیه اسلام و آنزمان که "وجوه اتفافی امّت بر اختلاف‌های آن و همبستگی‌ها و هم‌پیوندها یش بر پراکندگی و تفرقه‌ها یش می‌چربید" [36]، انگشت گذارده ولی از سوی دیگر به اهمیت اختلاف‌های علمی میان مسلمانانی که توانستند: «مکتب‌های گوناگونی در همه رشته‌های علوم اسلامی تأسیس کنند.» اعتراف می‌کند و اختلاف علمی را به دلیل فراهم آوردن تنوع در دیدگاهها و اجتهادها، رحمت و باعث غنای اندیشه و علوم اسلامی تلقی می‌نماید. [37]

به رغم چیرگی فراخوانهای مربوط به تبدیل گفتمان "کفر و ایمان" به گفتمان "خطا و صواب" در عرصه اختلاف‌های اجتهادی، شاهد کسانی هستیم که به فراتر از این می‌اندیشند و معتقدند که حقیقت دارای وجوه متعددی است و هر مجتهدی، در اجتهاد خود راه درستی می‌رود و هیچ مجتهدی بر دیگری برتری ندارد؛ "هانی ادریس" به هنگام سخن راندن از دو اندیشه اشعری و شیعی، "صدرالمتأهلین شیرازی" را صدایی که بیانگر "درستی هر دوی این نظریه‌ها [شیعی و اشعری] است قلمداد می‌کند زیرا معتقد است که

در تدوین برنامه‌های استراتژی تقریب باید بی‌هیچ تردید و تشویشی، با قاطعیت عملی کنیم و بی‌هیچ تعارف و تصنع و تکلفی، اختلاف مطلق را بی‌ریزی کنیم زیرا رحمت خداوندی، گنجایش همه خلق را دارد و حقیقت به هرگونه که بیان شود و به آن نزدیک شویم، یک کل است و متن ساختاری، در مالکیت مجازی همه مسلمانان و نیز دیگران است و همگان بی‌هیچ قیومیتی از سوی اوصیا و وساطتی از سوی واسطه‌ها، حق تأویل و فهم و برداشت خود از آنرا دارند؛ ما به چه حق اجتهاد در فهم متون [دینی] را به "خطا" و "صواب" تقسیم‌بندی می‌کنیم و به چه حق، اختلاف را در این دوگانه‌ای (یعنی خطا و صواب) که همواره منعکس‌کننده مرکزیت مذهبی و توهم در اختیار داشتن انحصاری حقیقت نسبت به سایر مسلمانان است، اسیر می‌گردانیم؟ ما در کتب و آثار گذشتگان، مطالبی در تأکید بر این گرایش یافته‌ایم حال آنکه نزد خود معاصران کمتر آنرا یافته‌ایم؛ در همین چارچوب، "بدرالدین الزرکشی" صاحب "البرهان فی علوم القرآن" در جاهای متعددی کتاب خود بر قابلیت قرآن نسبت به پذیرش همه تفسیرها و تأویل‌ها انگشت گذاشته و در پیشگفتار کتاب خود از زبان "سهل بن عبد" خاطرنشان می‌سازد که: «درک و فهم قرآن حد و مرزی ندارد.» [39] زیرا در روند تفسیر قرآن «اذهان متفاوتند و در نگاه به آن، چون مسابقه اسب سواری بر یکدیگر پیشی می‌گیرند.» [40] این بدان معنی است که مسئله اختلاف، اساساً مسئله‌ای تأویلی (برداشتی) است که ما را بر آن می‌دارد که بطور جدی به تدوین برنامه استراتژیک ریشه‌ای و انتقال از فرهنگ خلاف یعنی بحث و جدل و مناقشه در دلایل، به فرهنگ جایگزینی مبتنی بر اختلاف و پاسداری و عدم هراس از آن، بیندیشیم؛ این فرهنگ با ذهنیت "خطا و صواب" و قیوموت و نفی حقیقت از مخالفین دینی، دمساز نیست و به این معناست که اختلاف، تبدیل به رحمت الهی برای خلق و پیروزی همزمان شریعت و انسان می‌شود و انعکاسی طبیعی از پیش‌نیازهای تاریخ و نیازهای آن می‌گردد.

5 - از استراتژی‌های تاریخی به استراتژی‌های مدرن

در هر دو "استراتژی"، چیرگی پیش‌درآمد تاریخی، توجه ما را بخود جلب می‌کند. استراتژی "تقریب" غالباً از "به نگری آینده" (استشراف) و سخن از آنچه مورد نظر است، به بازگویی اخبار پیشینیان و داستانها و اختلاف‌ها و عدالت ایشان، تبدیل گردید. در یک چارچوب راهبردی، می‌توان نگاهی گذرا و کوتاه در این باره را پذیرفت ولی اینکه همه کار تبدیل به بازخوانی گذشته‌های دور و جستجوی راه حل از نظر پیشینیان گردد با برداشت استراتژیک از مسئله، همخوانی ندارد؛ شایسته یادآوری است که استراتژی "ایسسکو"، تأکید بسیار زیادی بر مدخل تاریخی کرده بگونه‌ای که بخش اعظم کتاب به این جنبه از مسئله اختصاص یافته و برخی مقالات ارایه شده به هجدهمین "کنفرانس بین‌المللی وحدت اسلامی"

نیز بر این مدخل، انگشت گذارده‌اند و از جمله مثلاً: "عبدالکریم بی‌آزار شیرازی" از "تاریخ تشکیل مذاهب اسلامی و علل اختلاف فقها" [41] و " [آیه ا] محمد واعظ زاده خراسانی " از "تقریب مذاهب اسلامی در پرتو کتاب و سنت و اجتهاد و همه جانبه" [42] سخن گفته‌اند.

در آغاز این بحث روشن ساختیم که استراتژی، اساساً به آینده می‌اندیشد و گذشته، تنها لحظه گذرایی است که باید از آن درس گرفت و عبرت آموخت و حال (اکنون) نیز لحظه رهسپاری به آینده و شالوده‌ای برای بنای اهداف خود بر آنست و بر این اساس، کسی که در پی تدوین برنامه‌ای استراتژیک است حتماً باید از اسارت‌های گذشته از او باشد و حال را نیز با دیدگاه‌های آینده‌نگرانه و نگرش‌های استراتژیک خود، پشت سر بگذارند؛ بدین ترتیب، می‌توان انتقال از استراتژی‌های تاریخ و باقی ماندن در گذشته و گریستن بر ویرانه‌های آن، به استراتژی‌های مدرن و معاصر که توسعه را تحقق بخشند و دشواری‌ها و موانعی را که بر سر راه تقریب وجود داشته و دارد، از میان بردارند، سخن راند.

برای اینکه "استراتژی‌های تقریب" نقشی در مدرن ساختن عقل اسلامی ایفا کند حتماً باید واقعیت‌ها و دلمشغولی‌های حقیقی انسان، چشم بگشاید و پیوند‌ها و هم‌پیوندی‌های اسلامی - اسلامی را در چارچوب دغدغه کلی‌تری متعلق به انسان، رقم زند لذا شگفت نیست که در بیانیه پایانی هجدهمین کنفرانس بین‌المللی وحدت اسلامی، بندهی مربوط به "تشویق گفتگوی تمدنها و پیروان ادیان" وارد شده و بدین معناست که "تقریب" از نظر پیشگامان آن از دغدغه‌های انسان مسلمان فراتر می‌رود و دغدغه بشریت را نیز در برمی‌گیرد، گفتگوی با خود را نمی‌توان از گفتگوی با دیگران [43] جدا ساخت و احترام به مواضع و اندیشه‌ها و شعارهای دیگران نیز، مسلمانان را در برمی‌گیرد؛ کسی که ادبیات تجربی "دارالتقریب" (قاهره) را از نظر بگذرانند می‌توانند این گرایش و سمت و سو را نیز ملاحظه کند .

6- از استراتژی‌های نهادی به استراتژی‌های ساختاری

برخی منتقدان برآنند که ضعف جنبش "تقریبی" معاصر، در انزواجویی و فاصله گرفتن آن از دغدغه‌های مردم و دل‌نگرانی‌های روزمره آنان، نهفته است؛ این جنبش در بهترین حالت‌ها، میزگردهایی است که اینجا و آنجا برگزار می‌شود یا کتابهایی است که تنها در دسترس نخبه‌ای از روشنفکران است و همه گروه‌های مسلمانان به آنها دسترسی ندارند؛ این نظر، به نوعی بیانگر بحرانی است که همه استراتژی‌های "تقریب" از آن رنج می‌برند زیرا نمی‌توانند فراتر از "استراتژی‌های نهادی" فراتر روند و به "استراتژی ساختاری" یعنی استراتژی‌هایی شامل همه عناصر جامعه با هر گروه دغدغه و تخصص و جنس و موقعیت اجتماعی، برسند .

در همین چارچوب، می توان مجموعه فرعی مرتبط با فرهنگ "تقریب" را مطرح ساخت؛ مراد از فرهنگ تقریب، انتقال از "تقریب" بمثابه موضوع گفتگویی که در کنفرانسها و میزگردها مطرح می شود یا به صورت کتاب یا مقاله ای در یک کتاب یا جمله به چاپ رسد، به کنشی فرهنگی که کودک از بدو پرورش آنرا کسب می کند و در مدرسه و در دانشگاه و محیط کار همراه می باشد و در فعالیت های عملی، ابدالی و اجتماعی اش حضور می یابد و بدین ترتیب، بخشی از شخصیت وی می گردد؛ بر این اساس، احترام به مخالفان مذهبی یا فکری بجای برخوردی تکلف آمیز و تصدعی که امروزه در میان بسیاری از مردم مشاهده می کنیم - تبدیل به رفتار خود انگیخته و عادی همگان می گردد.

امتیاز نهادهای تقریبی، از جمله "اسیسکو" و "مجمع جهانی تقریب مذاهب اسلامی"، اساساً در ساماندهی میزگردها و سمینارها و انتشار کتب و مجلات است و اینها همه، کارهای سودمندی است ولی البته کافی نیست؛ اگر کتابی خوانده شود یا میزگرد و کنفرانس، تنها منحصر به سالن های نشست های آن باشد، چه سودی دارد؟ اگر بگویم پژوهشگران عرصه "تقریب مذاهب اسلامی" در سرتاسر جهان اسلام برای دستیابی به ادبیات "تقریبی" در تجربه های گوناگون خود با دشواری های زیادی روبرو هستند و دستیابی به برخی از این تجربه ها، مستلزم رنج و سفر و کوشش و تلاش و صرف مال بسیاری است سخن گزافی نگفته ایم. لذا پیشنهاد می کنیم برنامه استراتژیک مطلوب برای رویارویی با چالش های مربوط به "تقریب"، برنامه هایی کاملاً ساختاری باشد و به همه گروهها و همه عرصه ها بیندیشد و بدنبال ساده ترین راهها برای رساندن فرهنگ و دیدگاه "تقریب" به همه علاقمندان و مرتبطان با موضوع برآید.

7- از استراتژی های علمایی به استراتژی کارشناسان

در حین مطالعه این دو استراتژی، با چندین پرسش روبرو شده ایم از جمله اینکه: تدوین کنندگان این یا آن استراتژی، کیستند و آیا صلاحیت اینکار را دارند؟ و قاعدتاً چه کسی باید در تدوین برنامه های استراتژیک، همکاری داشته باشد؟ آیا این کار تنها منحصر به علمای دینی و پژوهشگران عرصه اندیشه اسلامی است یا فراتر از اینان را باید در برگیرد و شامل تخصص های متعددی در زمینه های گوناگون می گردد؟ آیا می توان نتیجه گرفت که تدوین کنندگان استراتژی های گذشته را باید با گروه تازه ای از دست اندرکاران تدوین راهبردهای هم پیوندی و ارتباط و آشنایی، تبدیل کرد؟

پاسخ به این پرسش ها و پرسش های دیگری که فرصت مطرح ساختن آنها نیست، بر اساس سند "استراتژی تقریب مذاهب اسلامی" صادره از سوی "سازمان اسلامی تربیت، علوم و فرهنگ" "ایسسکو" تحقق پذیر نیست زیرا ما شناختی از تدوین کنندگان آن نداریم و با اینکه کوشیدیم از طریق تماس با سازمان "اسیسکو"

پاسخی دریافت کنیم، هیچ پاسخی نشنیدیم ولی با توجه به آنچه مطرح شد و نیز با توجه به محتوایی که در این استراتژی ارائه شده می‌توان نتیجه گرفت که تدوین کنندگان آن از علمای دینی و پژوهشگران عرصه‌های اسلامی‌اند، چه اثری از کارشناسان "استراتژی" و مطالعات آینده‌نگرانه و جامعه‌شناسی و آمار روانشناسان و مردم‌شناسان و اقتصاددانان و علمای سیاست و روابط بین‌الملل، در آن نیافتیم؛ همچنانکه از پشتوانه زبانی یا مکانیسم‌های تحلیل‌گفتمانی نیز در آن احساس نشد و این کاستی‌ها کارایی استراتژی را بسیار ضعیف ساخته و آنرا از سیاق تاریخی - جهانی خود تهی کرده است.

و از آنجا که صدای علما و اسلام‌شناسان بر استراتژی "مجمع جهانی تقریب مذاهب اسلامی" چیره و مسلط است در این استراتژی نیز صداهای شاخصی را می‌یابیم از جمله نوشته [آیت‌الله شیخ] "محمد علی تسخیری" [44] که تمام کوشش خود را بکار برده تا مسئله را از دیدگاه سنتی مورد بحث و بررسی قرار ندهد لذا ویژگی‌های فنی استراتژی را بدرستی در نظر گرفته و از عناصر و شالوده‌ها و سیاست‌های ممکن برای تحقق اهداف آن، سخن گفته است؛ بنظر می‌رسد [آیه‌الله] "محمد علی تسخیری" از سایر علوم و معارف بهره گرفت و از مرجعیتی فراتر از مرجعیت علمای دینی، سود جسته است. این گرایش سودمند است هرچند بسیار محدود است و تنها شمار اندکی از پژوهشگران و ارائه‌دهندگان مقالات جمله "رساله التقریب" را در بر می‌گیرد. در این مورد می‌توان از دو مثال یاد کرد؛ مثال نخست مقاله "محمد رضا رضوان طلب" [45] با عنوان "استراتژی تقریب مذاهب اسلامی" [46] است که در آن به مفهوم استراتژی آنچنانکه در فرهنگ غرب و با برداشت از چندین رشته دانش، تجلی پیدا کرده پرداخته و وجوه بهره‌گیری از نظریات استراتژیک موجود در آن، روشن شده است؛ مثال دوم، مقاله "عزت جرادات" با عنوان: "به سوی همه‌جانبگی در فعالیت‌های آموزشی اسلامی؛ چشم‌اندازهای آینده" در بخش پژوهش‌ها و مقالات [47]، است که در آن کوشیده تا برخوردی استراتژیک به مسئله آموزش داشته باشد و از مهمترین برنامه‌های عربی و اسلامی در این عرصه بهره‌گیری.

مشخص کردن طرف‌های موثر و بهره‌گیر از برنامه‌های استراتژیکی که قرار است تحقق یابد و به مورد اجرا گذارده شود، امر بسیار مهمی است زیرا عمل استراتژیک مورد نظر را موثرتر و واقع‌گرایانه‌تر می‌سازد لذا حتماً باید از کلی‌گویی اجتناب ورزیم و بی‌هیچ‌ایما و تلمیحی، به صراحت از "گفتمان استراتژیک" یاد کنیم؛ سخن‌سند "اسیسکو" در فصل چهارم آن با عنوان: "عرصه‌های تقریب مذاهب" درباره اهمیت دیدارهای فکری و علمی میان سران اندیشه و علما و اندیشمندان و فقها شرعی [48]، ما را بر آن می‌دارد تا بپرسیم: منظور از علما و فقها و اندیشمندان و سران اندیشه و نظر، چیست؟ و میان این عناوین مختلف، چه تفاوتی وجود دارد؟ و آیا "تقریب" تنها برای این گروه‌ها اهمیت دارد یا از اینان فراتر می‌رود و دانشگاهیان و ادبا و اهالی تئاتر و سینما و رسانه و موسیقی‌دانان و

دست‌اندرکاران جمعیت‌ها و انجمن‌ها و سازمان‌های دولتی و غیر دولتی و مردان تعلیم و تربیت و کارشناسان آموزش و ارتباطات و فن‌آوری و دست‌اندرکاران آمار و فعالیت‌های میدانی و دیگر عرصه‌های مفیدی که به دلیل اختصار نمی‌توان از آنها یاد کرد را هم دربرمی‌گیرد؟

می‌بینیم که آنچه از فیلم‌های سینمایی یا شب‌نشینی‌های موسیقی در برخی کشورهای اسلامی به نمایش درمی‌آید، آنقدر در تحقق "تقریب مذاهب اسلامی" موثر است که دایرة المعارف‌های فقهی یا شمار زیادی از مجلات تفسیر، از تحقق آن عاجزند؛ در همین چارچوب و به عنوان مثال می‌توان از برگزاری برخی کنسرت‌های موسیقی ایرانی و نمایشگاه‌های ایرانی که به صورت فصلی در "تونس" برگزار می‌شود و از سوی همه گروه‌های مردم به صورت چشمگیری از آن استقبال می‌شود و بطور خیلی جدی برنامه‌های آنرا دنبال می‌کنند و با آنها ارتباط برقرار می‌نمایند، یاد کرد. آیا اینکار، "تقریب" و پیوند و آشنا شدن، نیست؟ آیا فقه "تقریب" یا تقریب فقها توانسته آنچه را از راه خلاقیت در این عرصه تحقق بخشیده است، تحقق بخشد؟ ما چیزی از ارزش این طرح یا برنامه در عرصه‌های معرفتی، نمی‌کاهیم ولی تاکید می‌کنیم که هر عرصه‌ای پیشگامان و طرفداران خود را دارد و تدوین‌کنندگان برنامه‌های استراتژیک مربوط به "تقریب" باید به نیازهای بخش‌های گوناگون جامعه توجه کنند و در تجلای بخشیدن به تصورات استراتژیک خود و پیگیری آنها، کارشناسان مربوط به هر کدام از رشته‌های مختلف دانش و هنر را شرکت دهند تا به طور خیلی جدی و بی‌هیچ تردیدی، از راهبردهای علمایی به راهبردهای کارشناسی منتقل شویم.

در پایان این بحث این نتیجه‌گیری را بعمل می‌آوریم که دو استراتژی (راهبرد) "ایسکو" و "مجمع جهانی" ابتکارهای بسیار خوبی در تبدیل "تقریب" از صرفاً دغدغه‌ها و اندیشه‌های پراکنده به دیدگاهی تابع یک تصور استراتژیک بشمار می‌روند و سرآغازی برای سخن گفتن از برنامه‌های استراتژیک هستند که چالش‌های معاصر آنها را تحمیل می‌کنند ولی این دو تجربه، برکنار از کاستی‌هایی نیستند که جز با برطرف ساختن و تلاش برای پشت سرگذاوردن آنها، نمی‌توان از پیشرفت در عرصه "تقریب" سخن بمیان آورد؛ بر این اساس ما از هرگونه تعارفی اجتناب کردیم و از ابزار انتقاد سازنده‌ای که با آن کارها بسامان می‌شود و روند فعالیت‌ها پیگیر و موثر می‌گردد، بهره گرفتیم.

دوم: جایگاه آموزش و پژوهش در رسانه‌ها در برنامه‌های راهبردی "تقریب"

اگر "آموزش" و "پژوهش" و "رسانه‌ها" را از جمله مهمترین ابزارهایی بدانیم که می‌توانند ما را در "تقریب" مسلمانان یا پراکنده ساختن و دوری آنها از یکدیگر، یاریمان کنند، سخنی به گزاف

نگفته‌ایم. این ابزارهای سه‌گانه چنان در یکدیگر تنیده‌اند که همدیگر را کامل می‌کنند و مجموعه آنها وضع تمدنی جهان اسلام و بحران در نهادهای آنرا انعکاس می‌دهند.

1- پیش نیازهای آموزش؛ از استراتژی‌های آموزشی به استراتژی‌های فراگیر

پیشگامان "تقریب" از همان آغاز به اهمیت تأثیر آموزش و پرورش بر "تقریب" و "چندگونگی" و "اختلاف" و "گفتگو" پی بردند و بر اصلاح آموزش و روش‌ها و روش‌های آن و بویژه آموزش‌های دینی، انگشت گذاردند. [49] در چارچوب بحث در برنامه‌های استراتژیک مربوط به "تقریب" نمی‌توان این پیش درآمد اساسی را نادیده گرفت، اگرچه استراتژی "مجمع جهانی تقریب مذاهب اسلامی" در بیانیه پایانی خود، صادره از سوی هجدهمین کنفرانس بین‌المللی وحدت اسلامی تنها به اشاره‌ای در این زمینه بسنده کرده، استراتژی "ایسکو" کوشیده تا به نحو عمیق‌تری وارد این عرصه تربیتی شود.

بیانیه پایانی هجدهمین کنفرانس بین‌المللی وحدت اسلامی در برخی بندهای خود بر ضرورت توجه به آموزش عالی به عنوان اساس کار تأکید کرده و به "ارتباط تنگاتنگ و همه جانبه میان نهادهای آموزشی [50] و بویژه توجه به "مطالعات آینده‌نگرانه بلندمدت برای روشن ساختن مسیر حرکت امت" [51] فراخوانده است این اشاره‌های گذرا، انعکاسی در مقالات ارائه شده به کنفرانس داشت و در همین چارچوب، "ادریس هانی" [52] در مقاله خود با عنوان: "المواسعة والمسامحة؛ آلبیتان فی تدبیرالخلافة من اجل استراتیجیا للتقریب بین المذاهب الاسلامیه" (توسعه و تسامح: دو ابزار در مدیریت اختلاف‌ها، در راستای استراتژی تقریب مذاهب اسلامی) [53] به توجه هرچه بیشتر به برنامه‌های آموزشی و "اصلاح و روزآمدی آموزش‌های اسلامی در جهان اسلام با نیازهای تقریب مذاهب" فراخواند که از نظر وی: "مستند به فناوری‌های پیشرفته پرورشی یعنی تدریس واحد درسی نزدیک مسلمانان" در کنار مطالعات مقایسه‌ای مذاهب اسلامی است. [54]

همچنانکه ملاحظه می‌شود "ادریس هانی" در طرح خود بر آموزش عالی دینی انگشت گذارده ولی دغدغه "تقریب" فراتر از آموزش عالی است و منحصر به مرزهای مؤسسات آموزش دینی و برنامه‌های آن هم نمی‌شود و همه سطوح آموزش و عرصه‌های گوناگون معرفتی آنرا دربرمی‌گیرد؛ کودک از آغاز پرورش و رشد خود، تحت تأثیر محیط خانوادگی و سپس دبستانی و دبیرستانی قرار می‌گیرد و اگر از همین مراحل، ادب گوش فرا دادن به دیگران و خوش‌صحبتی با طرف گفتگوی خود و عدم تعصب نسبت به نظر خود و بهره‌گیری از نظرات دیگران را - در صورت مفید بودن - فرا نگیرد، در مراحل پیشرفته‌تر آموزشی به دشواری می‌تواند این ارزش‌های اساسی را در ارتباط با دیگران و همزیستی با ایشان، بکار بندد؛ بر این اساس

حتما باید همه برنامه‌های آموزشی از مراحل نخستین تا مراحل بعدی مورد تجدیدنظر قرار گیرند و "فرهنگ گفتگو" به عنوان بخش جدایی ناپذیر شکل‌گیری معرفتی و رفتاری و فرهنگی و روشمندی وی، در نظر گرفته شوند. در این پیوند، "محمد مهدی تسخیری" در مقاله خود "المحاور الاستراتيجية للتقريب" [55] (محورهای استراتژیک تقریب) بر این مسئله انگشت گذارده و معتقد است که بعد "تقریبی" باید بر تمامی مراحل آموزش از ابتدایی گرفته تا آموزش‌های عالی سایه افکند. [56]

در همین چارچوب، استراتژی "ایسکو" نیز به "عطف توجه به دانشگاهها و مؤسسات آموزش عالی و مدارس هم یکجا و هم بطور مجزا" [57] که در آنها: "اندیشه نونهالان ساخته می‌شود و ذهن و درک نسل‌ها شکل می‌گیرد" [58]، فراخوانده است. بیان این نکته، آشکارا منعکس کننده آگاهی دست‌اندرکاران سازمان "ایسکو" نسبت به اهمیت مسئله آموزش و نقش آن در تحقق هم‌پیوندی و ارتباط یا دوری و فاصله‌گیری مسلمانان - بسته به چند و چون برنامه‌ها و اهداف مرتبط به آنها - است؛ این سازمان پیشنهاد کرده که هیئتی که به لحاظ سازمانی و اداری تابع "ایسکو" باشد به مسایل "تقریب" در مراکز تجمع مسلمانان پردازد و در این راستا مجموعه‌ای از وظایف مرتبط با آموزش را زیر نظر خود قرار دهد. وظایفی چون:

- "گنجاندن واحد درسی (فرهنگ تقریب مذاهب اسلامی) در همه برنامه‌های مراحل آموزشی" [59]

- فراخواندن دانشکده‌ها و دانشگاه‌های اسلامی به بهبود و توسعه برنامه‌های درسی و گشایش

چشم‌اندازهای معرفتی جدید به صورت گسترش توسعه مطالعات عالی اسلامی در چارچوب "تقریب". [60]

با دقت در این دو پیشنهاد، می‌توان نتیجه گرفت که "ایسکو" طی این استراتژی کوشیده تا توجه دست‌اندرکاران و تصمیم‌گیرندگان عرصه‌های آموزش و پرورش را نسبت به اهمیت در نظر گرفتن درس "فرهنگ تقریب مذاهب اسلامی" در مراحل مختلف آموزشی، جلب کند ولی ما تصور تربیتی دقیق و شکل گرفته‌ای که چارچوب این پیشنهاد را مشخص سازد نمی‌بینیم. مثلا به لحاظ پرورشی، منظور از واحد درسی "فرهنگ تقریب" چیست؟ آیا ماده درسی مستقلی است که برای تدریس آن، نوع خاصی از مدرسان نیاز است یا باید به عنوان زیرشاخه درس‌های دیگری از جمله "تربیت اسلامی"، "عربی" یا "تاریخ" و ... در نظر گرفته شود؟ آیا در میان مدرسان کسی قادر به تدریس این ماده هست و آیا "کسی که خود چیزی ندارد می‌تواند آنرا بدهد"؟ آیا مدرس یا دبیر مربوطه، طی مراحل دانشگاهی‌اش، درس‌های "تقریبی" فراگرفته تا در ایفای وظیفه محوله یاری‌اش کند؟ آیا می‌توان برای سنین مختلف و مقاطع تحصیلی گوناگون، یک محتوای "تقریبی" را تدریس کرد؟ شالوده‌های ترتیبی و پداگوژیکی که باید در نظر گرفت، کدام است؟ آیا در

میان کشورهای اسلامی کشوری اقدام به پیاده کردن پیشنهادی که اینک حدود پنج سال از مطرح شدن آن سپری شده، کرده است؟ و آیا پیاده کردن آن عملی است؟

پرسش‌های مربوط به این پیشنهاد فراوانند و در این عرصه فشرده تحلیلی، نمی‌توان همه آنها را مطرح ساخت. خود سازمان "ایسکو" به عنوان متولی مسایل آموزش در جهان اسلام باید توجه بیشتری به این مسایل و اقدام به پژوهش‌های میدانی در کشورهای مختلف اسلامی می‌کرد و پرسش‌نامه‌هایی را در میان آموزش دیدگان و آموزش دهندگان و دست اندرکاران این امر پخش می‌کرد تا میزان امکان اجرای آنرا ارزیابی کند و دشواری‌های موجود در این راه را لمس نماید؛ ما نمی‌دانیم "استراتژی بهبود و توسعه تربیت در کشورهای اسلامی" [61] تا چه حد این جنبه "تقریبی" را لحاظ کرده است؟ و آیا "استراتژی توسعه و بهبود آموزش‌های دانشگاهی در جهان اسلام" [62] این گزینه تربیتی را در اولویت‌های خود منظور کرده است؟

ما مجدداً "استراتژی توسعه و بهبود آموزش‌های دانشگاهی در جهان اسلام" را از نظر گذرانیم ولی یادی از "استراتژی تقریب" و سخنی درباره آموزش "فرهنگ تقریب" در نهادهای آموزش عالی در آن نیافتیم و جز سخن بسیار ساده و گذرای درباره اهمیت گفتگوی ادیان و تمدنها، چیزی در آن ندیدیم؛ این امر ما را به تردید در جدی بودن طرح "ایسکو" در امر آموزش "فرهنگ تقریب" سوق می‌دهد و اینکه آیا "فرهنگ تقریب"، ماده‌ای درسی است که می‌توان آنرا تدریس کرد یا رفتاری فرهنگی و دیدگاهی تمدنی و درجه‌ای آگاهی است که فاعداً باید در مراحل گوناگون زندگی انسان‌های مختلف در دوره‌های آموزش، تدریس، سخن گفتن، شنیدن، خواندن و تألیف و... همراه آنان باشد؛ "فرهنگ تقریب" یک کل غیرقابل تجزیه است و بسیار ستمکاری است اگر با "فرهنگ تقریب" به عنوان فرهنگ گفتگو، "تعدد" و "اختلاف"، این گونه سطحی برخورد کنیم.

بطور اتفاقی، فرصتی دست داد تا در کلاس درس "فرهنگ تقریب" در "دانشگاه مذاهب اسلامی" در "تهران" [63] حضور یابم و با استاد مدرّس و نیز اساتید دیگری که مرتبط با موضوع بودند، گفتگویی انجام دهم؛ در پی این گفتگوها، متوجه این نکته شدم که این عرصه معرفتی - تربیتی، همچنان به لحاظ شالوده‌ها، خاستگاهها و محتویات تربیتی و برنامه‌های مربوطه و اهداف مورد نظر از تدریس و نیز میزان همکاری دانشجو در شکل‌دهی به این فرهنگ و پیاده‌سازی آن در بعد گفتگو با دیگران، ابهام وجود دارد؛ در این مورد می‌توان پرسید که آیا تدریس "فرهنگ تقریب"، به معنای مقایسه مجموعه‌های فقهی و اصولی و تفسیری و حدیثی مختلف با یکدیگر و استخراج نقاط مشترک آنهاست؟ آیا تدریس این ماده درسی "فرهنگ تقریب"، به معنای تاریخ‌نگاری جنبش‌های اصلاح دینی و بویژه جنبش "تقریب" است؟ آیا

"فرهنگ تقریب" به معنای پژوهش در اختلاف میان مجموعه‌های متعدد اسلامی و بررسی امکانات کاستن از این اختلاف‌ها است یا برعکس به معنای نگاه زیباشناختی به "اختلاف" و توجه به طرافت "تعدد" و کارآمدی تنوع در دیدگاهها و مواضع است؟ آیا به معنای همه اینهاست یا چیزهای دیگری است که از آن یاد نکردیم؟

در این فرصت کوتاه تجزیه و تحلیل، پاسخ به این مسئله و آرایه تصویری از این عرصه معرفتی، کار دشواری است و مستلزم کوشش‌های سترگ در چارچوب نهادهای علمی تخصصی است و "سازمان اسلامی تربیت، علوم و فرهنگ" (ایسکو) به حکم وظایفی که بر دوش آن گذارده شده می‌تواند عهده‌دار این امر گردد مشروط بر اینکه از کارشناسان چند تخصصه از جمله: متخصص در علوم تربیتی، مهندسی سازمانی، علوم ارتباطات و اتصال، روانشناسی، علوم اجتماعی و علوم مرتبط با جریان‌های فکری و مطالعات مقایسه‌ای پدیده‌های دینی و تمدنی و کارشناسان حقوقی و حقوق بشر، زبان، ترجمه و غیره بهره‌گیری نماید.

ما در چارچوب برنامه‌های استراتژیک مربوط به آموزش و کارکرد‌های آن در هم پیوندهای سازنده و متعادل بشری، نیازمند ژرفا بخشیدن به دیدگاهها و اجتناب از نتیجه‌گیری‌های شتاب‌زده و آرایه پروژه‌های راهبردی تنگ‌نظرانه هستیم؛ امروزه شمار بزرگی از پژوهشگران به این خلاء استراتژیک در عرصه تعلیم و تربیت پی برده‌اند، از جمله "کمال حسنی بیومی" یکی از پژوهشگران عرصه "راهبردهای آموزشی" در کتاب خود: «تحلیل سیاست‌های تربیتی و برنامه‌ریزی آموزشی: مفاهیم پیش‌درآمدها و موارد اجرایی» [64] به کسب مجموعه‌ای از مهارت‌ها و روش‌مندی‌ها از سوی انسان عرب با هر تخصصی پرداخته تا او را در تحلیل سیاست‌های عمومی بطور کلی و سیاست‌های تربیتی و برنامه‌ریزی‌های آموزشی بطور خاص، یاری رساند و مجموعه ابزارهایی در اختیارش گذارند تا بتواند عرصه‌های پرورشی را زیر نظر داشته و برنامه‌های استراتژیک مناسبی برای آنها آرایه نماید.

در پایان این مبحث به این نتیجه می‌رسیم که "فرهنگ تقریب" و "گفتگو با دیگران"، از نخستین مراحل زندگی افراد قابل کسب است و تجربه‌های اجتماعی و "شرایط آموزشی اجتماعی" که از سر می‌گذرانند، این فرهنگ و ویژگی را صیقل می‌بخشند و رشد می‌دهند؛ بر این پایه ما در تدوین راهبردهای آموزشی، ناگزیر باید بر توانایی‌های ذاتی "آموزنده" حساب کنیم و او در صورت پرورش یافتن بر اندیشه انتقادی از او و تجزیه و تحلیل‌های عقلانی و احترام به دیدگاههای دیگران و عدم اعمال قیومت و فروتنی علمی، قادر به تشخیص نظرات و دیدگاههای سره از ناسره می‌باشد؛ بدین ترتیب، حتما باید فن شنیدن و مدیریت صحیح گفتمان و سخن و گفتگوی اجتماعی و نحوه تحلیل گفتمان از هر نوعی و نیز درک ابعاد و زمینه‌ها و شناخت نقاط ضعف آنرا به آموزندگان و آموزش دیدگان به یکسان آموزش دهد.

* انتقال از تلقین به روبرویی؛ ما حتما باید منظومه‌های آموزشی خود را از دیکته کردن سخنرانی‌ها و القای یکجانبه به دانش‌آموختگان، آزاد سازیم و در برابر، عرصه را برای دانش‌آموختگان همه رشته‌ها برای مبادله نظر و نقد و شنیدن همه دیدگاهها و ارزیابی علمی و سازنده آنها، باز گذاریم.

* "فرهنگ تقریب" تنها ویژه علوم دینی نیست و ای بسا، پیاده کردن آن در سایر رشته‌ها، کارآمدتر و ساده‌تر هم باشد؛ به نظر ما تقسیم بندی سنتی دروس و واحدهای درسی به درس‌های اصلی و فرعی و حاشیه‌ای (مهاد و کهاد)، چندان پاسخگویی چالش‌های "فرهنگ تقریب" نیست؛ بر این اساس حتما باید توجه بیشتری به موارد حاشیه‌ای از جمله: موسیقی، تئاتر و هنرهای تجسمی به عمل آید، در برخی مجموعه‌های آموزشی - پرورشی، واحدهای درسی از قلم افتاده‌ای وجود دارد که در برنامه "فرهنگ گفتگو و تعدد و گشودگی در برابر دیگران" مفید هستند و یک دانشجوی در کشور اسلامی معینی می‌تواند با آثار هنری و تجسمی یا قطعه‌های موسیقی یا هنرهای دیگری متعلق به ملل اسلامی با زبانها و عادات مغایر با زبان و عادات خود و حتی مغایر با وابستگی‌های مذهبی و فکری خویش، آشنا شود و به رغم این مغایرت‌ها، چنان احساس و ارتباط خوبی با آنها برقرار نماید که چه بسا در جنبه‌های دینی و فقهی دیگر، نتواند برقرار کند.

* در شکل‌دهی به "فرهنگ تقریب"، حضور عقل انتقادی، ضروری است و هیچ اندیشه اسلامی بدون برخورداری از ابزارهای تحلیل عقلی و فراگیری انتقاد سازنده و تألیف [به معنای گردآوری و انسجام بخشی]، قادر به رشد و پیشرفت نیست ولی مشکل آنجاست که برخی منظومه‌های تربیتی - اسلامی هنوز هم اندیشه عقلانی - انتقادی را رد می‌کنند و مانع از تدریس فلسفه و اندیشه آزاد می‌شوند و بر ساخت و بنای مغزهای بی‌نوایی که جز نقل و روایت و تعصب‌ها و تخریهای ناشی از آن چیزی در چنته ندارند، اصرار می‌ورزند.

* انقلاب فناوری نوین در عرصه اطلاعات و ارتباطات و آموزش، پرسش‌های متعددی مطرح ساخته که تدوین کنندگان برنامه‌های راهبردی آموزشی باید به آنها توجه کنند، این پرسش‌ها به میزان بهره‌گیری از این فناوری‌ها در ارتباطات سازنده فکری و فرهنگی و نیز در مبادله نظر و همکاری و همیاری میان افراد یک دین و ملت، مربوط می‌گردد. امروزه، ناظران تربیتی شاهد کم کاری‌ها و اهمال در این جنبه‌ها و در بهترین حالات برخورد تکلف آمیز و از سر تعارف با آن هستند.

2- برنامه‌های استراتژیک و پیش‌نیازهای پژوهش‌های علمی

استراتژی "ایسکو" آنجا که اقدامات عملی ضروری برای اجرای "استراتژی تقریب" را برشمرده بر «تشویق همکاری‌های اسلامی و مبادله مدرسان و پژوهشگران و مشارکت در سمت و سودهی به مطالعات علمی و پژوهشی» [65] انگشت گذارده است، که خود منعکس کننده آگاهی به خطرات نبود چنین همکاری و پیامدهای بستن درها در برابر پژوهشگران از جمله ضعف شدید [مبانی علمی] پژوهش‌ها و عدم پاسخگویی آنها به چالش‌های فرهنگ اسلامی و پیش‌نیازهای آن است. در چارچوب از میان برداشتن موانع و رفع دشواری‌های مربوط به اختلاف‌های میان مسلمانان، استراتژی یاد شده از جمله: «تشویق پژوهش‌های علمی و کوشش در تبدیل آن به وضعی که پاسخگویی نیازهای جهان اسلام کنونی باشد» پیشنهاد کرده است. [66] استراتژی سازمان "ایسکو" به هنگام سخن از "عرصه‌های تقریب مذاهب اسلامی" بر اهمیت پژوهش‌های علمی عمیق‌تر و مفصل‌تر انگشت گذارده و مراکز پژوهشی و مطالعات تخصصی را در شمار: «مهمترین عرصه‌های تقریب برشمرده زیرا در آنجا تخصص‌های پژوهشی و اطلاعات مربوط به مکتب‌ها و مشرب‌های اسلامی مبادله می‌شود و به شیوه‌ای علمی، صادفانه و مؤثر، به پیشگامان آن انتقال می‌یابد.» [67] این چنین برخوردی، از چند نظر بسیار مفید است چه، از یک سو تأکیدی بر ضرورت مبادله کارشناسی‌های پژوهشی است که نکته بسیار اساسی است زیرا ما هیچ گونه همکاری حقیقی میان دانشگاه‌های اسلامی نمی‌بینیم و یک پژوهشگر، اطلاعی از دستاوردهای پژوهشی همان عرصه در دیگر دانشگاه‌های عربی و اسلامی ندارد و این امر به تکرار و هرز رفتن وقت و نیروها منجر می‌شود.

و از آن مهمتر این که طبق باور ما، اکثریت پژوهشگران در جهان اسلام، از پژوهش‌های روشنگرانه و بنیادی که اینجا و آنجا صورت می‌گیرد، و معمولاً زنده به گور هم می‌شود، محروم می‌مانند چه بسیار مباحثی که پس از انتشار، با آنها آشنا شده و دیدگاه‌های ما را دگرگون ساخته و مفاهیم ما را متحول گردانده و شیوه‌های ما را در تجزیه و تحلیل مسایل، تعدیل کرده است؛ در اینجا حتماً باید خطر نبود یک استراتژی علمی و قاطع در خصوص مبادله پژوهش‌ها و تعمیم بهره برداری از آنها را خاطر نشان سازیم؛ اگر این امر را به عرصه "تقریب مذاهب اسلامی" تعمیم دهیم به چندین پژوهش دانشگاهی در سطح فوق لیسانس و دکتری و نیز در سطوح آکادمیک دیگری برخورد خواهیم کرد که به صورت علمی و قاطع و به دور از دیدگاه‌های تنگ نظرانه دینی، در معرفی منظومه‌های اسلامی گوناگون مشارکت دارند. ما در تجربه دانشگاهی تونس - نه به لحاظ تعصب و احساسات [ناسیونالیستی] بلکه به دلیل اطلاع دقیق و آشنایی با کیفیت برتر در طرح مسایل و پرداخت آنها - با بهترین نمونه‌ها در این مورد روبرو هستیم؛ در دانشگاه‌های تونس و بویژه در دانشکده‌های ادبیات، چندین پژوهش در عرصه مطالعات تمدنی و با تأکید بر اندیشه شیعی اثنی‌عشری و زیدی و اسماعیلی [68] و اباضی [69] و در گرایش‌های مختلف اندیشه اسلامی معاصر، ارایه شده است، همه این پژوهش‌ها، جنبه علمی دارند و از هرگونه وابستگی‌های مذهبی آزادند. چه بسا آگاهی سایر پژوهشگران در دانشگاه‌های عربی و اسلامی دیگر از این پژوهش‌ها، بسیار مفید

می بود ولی نبود استراتژی پژوهشی روشن و همه جانبه ای در این زمینه، مانع از تحقق این امر شده است.

ما با مجموعه دشواریهای پژوهشی روبرو هستیم که هیچ همخوانی با پیشنهادهای ارائه شده در هر دو استراتژی و بویژه استراتژی "ایسکو" ندارند. بر پژوهشگران عرصه "مطالعات اسلامی" بطور کلی و در عرصه "تقریب مذاهب اسلامی" بطور خاص، ساده نیست بر مواردی کمک کننده و اطلاعاتی در جهت تأیید نتایج بحث و پژوهشهای خود، دست پیدا کنند، آنها برای ارتباط با دانشگاهها و هیأت‌های علمی و مراکز پژوهشی، با دشواریهایی روبرو میشوند. ما در چارچوب تزهایی دکتری درباره "تقریب" با مراکز علمی و نهادهای مربوط به تقریب، مکاتبه‌ها کردیم ولی نامه نگاری‌های ما حتی اعلام وصول هم نشد! و از آن شگفت‌تر اینکه برخی نهادهای جهانی مربوط به "تقریب" که سمینارها و گردهمایی‌هایی نیز برای تدوین استراتژی‌های خود برگزار میکنند، در سایت خود آدرس یا شماره تماس یا آدرس پستی برای ارتباط با خود هم قرار نمی‌دهند هرچند اگر هم باشد و تماسی گرفته شود، هیچ پاسخی شنیده نمی‌شود و همه درها بسته است.

ما دردمندانه و با توجه به تجربه‌ای که آنرا از سر گذرانیم و دیگر پژوهشگران نیز در این مسیر همراهیمان کردند. سخن می‌گوییم و از وضعی می‌نالیم که جز نومیدي و یأس و متوقف کردن پژوهش‌ها، حاصلی ندارد مگر اراده و پافشاری خود پژوهشگر که بخواهد سرسختانه کار آغاز کرده خود را به فرجام رساند. مشکل بحث‌ها و پژوهش‌های علمی در عرصه "تقریب" مشکل ارتباط و همکاری و مبادله تخصص و کارشناسی‌هاست و این امر نیز آنقدر که به کار و تلاش و کوشش و پیگیری مرتبط است با نظریه پردازی و دریف کردن فصل‌ها و بندها، سامان پذیر نیست؛ حداقل باید مؤسسات مربوطه پاسخ پژوهشگران را بدهند و ابزارهای پژوهش را برای آنان فراهم کنند و فرصت دیدار با دیگر پژوهشگران برای استفاده متقابل از دیدگاههای یکدیگر را تأمین نمایند.

با توجه به پیوند پژوهش‌های علمی با دستاوردهای انقلاب معاصر در عرصه فناوری اطلاعات و ارتباطات ما بر ضرورت بکارگیری و بهره‌گیری علمی از این فناوری در راستای ساده سازی پژوهش‌ها به لحاظ علمی و برقراری ارتباط و همکاری و همیاری با دیگر پژوهشگران انگشت می‌گذاریم؛ این کار را می‌توان طی گامهای زیر تحقق بخشید:

* بکارگیری ابزارهای ارتباطی کارآمدتری نسبت به آنچه اکنون بکار می‌رود و فراهم آوردن پاسخ‌های مشخصی به نامه نگاری‌های پژوهشگران و اجتناب از دریافت پاسخ‌های کلیشه‌ای و ماشینی که پژوهشگر

صرفاً نظر از هر موضوعی که در نامه اش مطرح ساخته است، با آن روبرو می شود.

* فراهم آوردن بانک اطلاعات شامل [عناوین و چکیده‌ای درباره] دائرةالمعارف‌ها، تزه‌ها و رساله‌ها و مقالاتی که منعکس کننده کوشش‌های مربوط به "تقریب" و دیگر عرصه‌های معرفتی مفید همه دانشجویان و مراکز پژوهشی باشد.

* گشایش فضاهای مجازی برای گفتگوهای سازنده و عاری از هر شائبه‌ای به منظور مبادله نظر و اطلاعات و کارشناسی‌ها.

* فراهم آوردن بحث‌های گروهی مشترک در عرصه‌های تخصصی.

* فراهم آوردن ابزارهای انتشاراتی الکترونیک به منظور مقابله با دشواری‌های انتشارات چاپی (کاغذی).

برنامه ریزی برای ایجاد استراتژی مؤثر در عرصه بحث‌های آزاد علمی در عرصه مسایل "تقریب" مستلزم دقت، شهامت و واقع گرایی است زیرا، عدم دقت ما را گرفتار هرج و مرج می‌سازد و بی‌شهامتی و بزدلی ما را به تعارف و زبان بازی می‌کشاند و اجتناب از واقع‌گرایی، برنامه‌های استراتژیک به نوعی خیال پردازی و پنداری تبدیل می‌کند، بر این اساس، مجموعه موارد زیر را که به نظر ما ضروری هستند و هیچکدام از دو استراتژی، توجهی به آنها نکرده‌اند، پیشنهاد می‌کنیم:

* روش شناسی پژوهش‌ها: بحران پژوهش‌های علمی دانشجویی، بحرانی اساساً روش شناختی است، بدین معنا که بحرانی کیفی و نه کمی است. شمار پژوهشگران در سطح جهان اسلام چنان بزرگ است که نمی‌توان برشمرد و شمار رساله‌های دانشجویی که مورد بحث قرار گرفته یا در صدد مناقشه هستند، فراتر از هر تخمینی است. حتی در برخی کشورها، شاهد کسانی هستیم که مدارک دانشجویی می‌فروشند و پژوهش‌ها را همچون کالای دیگری مورد خرید و فروش قرار می‌دهند، این بدان معناست که فراوانی پژوهش‌ها به معنای کیفیت بالای آنها نیست، ما شاهد پژوهش‌های بسیار سطحی و ساده‌ای هستیم که هیچگونه همخوانی با چالش‌ها و نیازهای لحظه ندارند؛ بدین ترتیب، حتماً باید شیوه‌های رایج در پژوهش‌ها بویژه در عرصه مسایل اسلامی و علوم انسانی را مورد بازخوانی و تجدید نظر قرار داد؛ ما ناگزیر باید عمیقاً و بطور

خیلی جدی به بهره‌گیری از شیوه‌های تازه‌ای در مطالعه پدیده‌های دینی و مذهبی و عادات و سنت‌ها و تاریخ اندیشه از جمله ابزارهای تحلیل گفتمان‌های مختلف و آیین‌های مطالعاتی مقایسه‌ای و مردم‌شناسی و جامعه‌شناسی دینی و روان‌شناسی اجتماعی و مهندسی فرهنگی و زبان‌شناسی واژگانی و موارد دیگری که قادر به برشمردن همه آنها نیستیم، بیان‌دیشیم و آنها را تحلیل کنیم و فواید و کاستی‌های آنها را برشماریم.

* انتشار پژوهش‌ها: بخش انتشار پژوهش‌های دانشگاهی از دشواریهای متعددی در ارتباط با محدودیت امکانات و نبود استراتژی‌های روشن انتشاراتی رنج می‌برد؛ برای کاستن از این دشواریها می‌توان از فضاهای مجازی [شبکه جهانی اینترنت] و ابزارهای مربوطه بهره گرفت.

* تحقیق در نسخه‌های خطی: حتماً باید به این مورد توجه شود زیرا قرائت آگاهانه و پخته میراث کلاسیک می‌تواند سهم بسزایی در "تقریب" فرهنگی مسلمانان ایفا نماید.

* ترجمه: ما در مقاله‌ای که به "بیست و یکمین کنفرانس بین‌المللی وحدت اسلامی" ارایه دادیم [70] درباره اهمیت ترجمه در "تقریب" سخت گفتیم؛ اینک نیز یک بار دیگر بویژه بر ترجمه تألیفات روشنگرانه و عقلانی نوشتاری به زبان‌های گوناگون ملل اسلامی، انگشت می‌گذاریم.

در پایان این مبحث و به عنوان نتیجه، بر اهمیت مساله پژوهش‌های علمی و ارتباطی که با دغدغه "تقریب" و برنامه‌های استراتژیک آن دارند، انگشت می‌گذاریم و خاطر نشان می‌سازیم که بدون همکاری و مشارکت همه طرف‌ها، امکان ارایه دیدگاهها و راه‌حل‌های مؤثر وجود ندارد، علمای دین نیز نمی‌توانند به تنهایی وارد گود این مسایل شوند، آنها حتماً باید آکادمیسین‌ها و متخصصان برنامه‌ریزی و کارشناسان مهندسی پژوهش‌ها و دیگران را نیز در این کار مشارکت دهند؛ در میان مسایل حل نشده‌ای که به نوبه خود نیازمند مطالعه و تحلیل است، ارتباط میان پژوهش با رسانه‌هاست.

3- برنامه‌های راهبردی مربوط به رسانه‌ها: دشواری‌ها و چشم‌اندازها

در سال‌های اخیر، اهمیت رسانه‌ها در سمت و سودهی به افکار عمومی و تأثیری که بر توده مخاطب دارند، مورد تأکید قرار گرفته است، اگر بگوییم رسانه‌ها، زیر پای علمای دین را خالی کرده و رهنمودهای دینی و توزیع فتوای عجیب و غریب را از انحصار ایشان بیرون آورده و کسانی را که "مبلغان جدید" خوانده می‌شوند، به گویندگانی که برنامه‌ها را اداره می‌کنند و شب‌نشینی‌ها و

جشن‌ها و مناسبت‌ها و برنامه‌های تفریحی - سرگرمی را می‌چرخانند، تبدیل کرده‌اند، سخن‌گرافی نگفته‌ایم؛ اینک رسانه‌ها و ابزارهای رسانه‌ای تبدیل به چهره‌روزمرة زندگی شده که افراد و گروهها، آنرا پیگیری و دنبال می‌کنند. و همین خود ما را بر آن می‌دارد که از "جامعه‌شناسی ارتباطات و رسانه‌های گروهی" [71] به عنوان پیش‌درآمدی برای درک و فهم دردهای مردم و چالش‌های مربوط به آن، یاد کنیم.

استراتژی "ایسکو" در فصل چهارم خود که مربوط به عرصه‌های "تقریب" است به رسانه‌ها و ارتباطات پرداخته و آنرا «از جنبه‌های بسیار مهم در همه عرصه‌های عملیات پیاده‌سازی استراتژی "تقریب" و مراحل گوناگون آن، از مرحله آگاهی و سازماندهی و برنامه‌ریزی گرفته تا مراحل اجرایی و پیگیری و ارزیابی» [72] بر شمرده است. این اهمیت ما را بر آن می‌دارد که از وضعیت رسانه‌ای گفتگوی "تقریبی" در برابر گسترش سریع رسانه‌های دینی "ضد تقریبی" که همه تلاش خود را در جهت تحکیم حافظه‌های مذهبی و برانگیختن نعره‌های فرقه‌ای و تحجّر و ترور فکری و گسترش فرهنگ خرافات ساده لوحانه ... پرس و جو کنیم. جالب اینکه این جنبه، هنوز هم توجه مؤسسات عهده‌دار "تقریب مذاهب اسلامی" را بخود جلب نکرده و سخنی به گزاف نیست اگر بگوییم که استراتژی رسانه‌ای آنها چنان ساده و محدود است که بخش بزرگی از پژوهشگران کمترین آشنایی با این مؤسسات و فعالیت‌هایی که بعمل می‌آورند، ندارند.

"محمد مهدی تسخیری" در مقاله‌ای شده خود به هجدهمین کنفرانس بین‌المللی وحدت اسلامی، "محورهای استراتژیک تقریب" [73] را به "فراخوانی مطبوعات و رادیوها و تلویزیونها و دیگر رسانه‌های گروهی به در پیش گرفتن شیوه‌های هماهنگ و متناسب" [74] دعوت کرد؛ اصلاح وضع رسانه‌های موجود و رهنمونی آن از سوی "عبدالقادر الادریسی" در مقاله خود با عنوان "الاعتدال و الوسطية و نبذ التطرف و الارهاب" (اعتدال و میانه‌گرایی و نفی افراط‌گرایی و تروریسم) نیز مورد تأکید قرار گرفته است؛ او بر ضرورت: «توجه رسانه‌های گروهی» [75] انگشت‌گذارده است ولی مگر واقعا می‌شود رسانه‌های گروهی را اینگونه توجه و رهنمونی کرد؟ و آیا بهتر نیست دست اندرکاران به تأسیس کانال تلویزیونی ماهواره‌ای با دیدگاه پلورالیستی و "تقریبی" روشنی بیندیشند که در آن عدالت علمی رعایت شود و قیومت و انحصار حقیقت، منتفی گردد و همه اندیشه‌ها و شعایر مذهبی بی‌هیچ تصنع و تکلف و تعارفی، در آن عرضه و مطرح شود؟ واقعاً جای بسی شگفتی است که دهها کانال ماهواره‌ای در جهت تحکیم جهل و بیسوادی فرهنگی و اعمال خشونت‌های فکری و عقیدتی فعالیت دارند ولی حتی يك ماهواره که نقد علمی و عقلانی و اندیشه آزاد و پذیرش دیگران و قبول اختلاف و دفاع از آن را به مردم آموزش دهد، دیده نمی‌شود.

در پایان این مقاله، نتیجه‌گیری می‌کنیم که برنامه‌های استراتژیک مطلوب در روند "تقریب" مذاهب

اسلامی، تنها زمانی با موفقیت همراه خواهد بود که از شهامت و جسارت و قاطعیت در طرح دشواری‌ها و کاستی‌ها برخوردار باشد و در جهت برطرف ساختن این موانع و دشواری‌ها بکوشد، این کار نمی‌تواند تنها در یک عرصه معرفتی صورت گیرد و به عرصه‌ها و گروه‌های اجتماعی دیگر، کاری نداشته باشد و حتما باید همه عرصه‌ها و فضاها را بی‌هیچ تبعیض یا تمیزی در برگیرد.

ما به برخی کاستی‌های تجربیات گذشته در طرح استراتژی مربوط به "تقریب" - البته نه در جهت کاستن از ارزش آنها - اشاره کردیم و کوشیدیم با مهمترین استراتژی‌های مطرح شده در این باره آشنا شویم و برای بهبود و رفع کاستی‌ها، آنها را با دید علمی مورد انتقاد سازنده قرار دهیم تا از وضع موجود بدر آییم و به وضع مطلوبی دست یابیم که در آن، دشواری‌ها و موانعی که ای بسا مانع از "تقریب" و همکاری پیروان دین می‌گردد، از میان رفته باشد.

_1 fr.yahoo@alii.benmbarak

[2] - "استراتیجیا التقریب بین المذاهب الاسلامیة"، از انتشارات "سازمان اسلامی تربیت، علوم و فرهنگ" ("ایسکو")، الرباط - مغرب، 2004م.

[3] - "استراتیجیا التقریب بین المذاهب الاسلامیة" (مجموعه مقالات)، "مجمع جهانی تقریب مذاهب اسلامی"، معاونت فرهنگی، تهران 2006م.

[4] - در سایت "ایسکو" در شبکه اینترنت آمده که این "راهبرد" از سوی دهمین کنفرانس سران اسلامی منعقد در "بوتراجا یا" (مالزی) در سال 2003م. مورد تصویب قرار گرفت ولی در ویرایش دیجیتالی این سند، چیزی در این باره بیان نشده و از دست اندرکاران سازمان نیز پاسخی به پرسش‌های خود در این مورد دریافت نکردیم.

[5] - این استراتژی‌ها (راهبردها) از این قرارند:

- "راهبرد بهبود و تحول در پرورش اسلامی در کشورهای اسلامی" (1988م.)

– "راهبرد فرهنگی جهان اسلام" (1991م.)

– "راهبرد بهبود و تحول در علوم و فناوری در کشورهای اسلامی" (1997م.)

– "راهبرد فعالیت‌های فرهنگی اسلامی در غرب" (2000م.)

– "راهبرد بهره‌گیری از مغزهای مهاجر به غرب" (2002م.) این سند به راهبرد دیگری با عنوان: "راهبرد مدیریت منابع آبی در جهان اسلام" مصوبه دومین کنفرانس وزرای آموزش عالی و پژوهش‌های علمی کشورهای اسلامی – که در سال 2003م. در "طرابلس" برگزار شد – اشاره‌ای نکرده است.

[6] – شامل: فصل نخست: فقه اختلاف و کوشش‌های تقریب مذاهب فقهی.

فصل دوم: مفاهیم و منابع تقریب.

فصل سوم: تحول مذاهب اسلامی.

فصل چهارم: عرصه‌های تقریب.

فصل پنجم: اهداف تقریب.

فصل ششم: "راهبرد تقریب مذاهب اسلامی" راههای اجرای راهبرد تقریب.

[7] – این کنفرانس در فاصله 15 تا 17 ربیع‌الاول سال 1426 هجری قمری (2005م.) در تهران برگزار شد و موضوع آن: [تدوین] "استراتژی تقریب مذاهب اسلامی" بود.

[8] – شامل، فصل اول: مباحث مقدماتی در مفهوم "تقریب" و هدفهای آن.

فصل دوم: بنیادهای "تقریب".

فصل سوم: رسالت "مجمع‌التقریب" و چشم‌اندازهای آن.

فصل چهارم: عرصه‌های "تقریب".

فصل پنجم: اصول، ارزش‌ها و سیاست‌های "تقریب".

فصل ششم: عوامل "تقریب".

فصل هفتم: گزارش‌هایی پیرامون روند "تقریب مذاهب اسلامی" در سرتاسر جهان اسلام.

[9] – فعالیت‌های هجدهمین کنفرانس بین‌المللی وحدت اسلامی، صفحه 519.

[10] – عنوان این بحث: "ایده‌هایی درباره استراتژی پیشنهادی تقریب و متن آن"، همان منبع، صفحات 185 تا 208.

[11] – همان منبع، صفحه 187.

[12] – نگاه کنید به شماره 47، محرم و صفر 1426 ه.ق (2005 م.) این پرونده در فاصله صفحات 121 تا 202 این شماره از مجله "رسالة التقريب" آمده است.

[13] – بویژه باید از مقاله [آیت‌الله شیخ] "محمدعلی تسخیری" با عنوان: "ایده‌هایی درباره استراتژی‌های پیشنهادی برای تقریب و متن آن" و مقاله [شیخ] محمد مهدی تسخیری با عنوان: "محورهای استراتژی تقریب"، یاد کرد.

[14] – از قبیل مقاله "وهبه الزحیلی" با عنوان: "روند تقریب مذاهب اسلامی در سرزمین شام" و مقاله "عبدالعزیز بن عثمان التویجری": "التقريب: مفاهيم و اهدافه"....

[15] – "استراتژی تقریب مذاهب اسلامی"، ("ایسکون")، صفحه 37.

[16] – همان منبع، صفحه 37.

[17] – "جماعة التقريب" در سال 1946 میلادی در "قاهره" [مصر] تأسیس شد و ریاست آنرا "محمدعلی

علو به باشا" (متوفى 1375 هـ.ق / 1956 م.) بر عهدہ داشت و مجموعه ای از علما از جمله: "عبدالمجید سلیم" (متوفى 1374 هـ.ق / 1955 م.) و "محمد مصطفی المراغی" (1364 هـ.ق / 1945 م.) و "مصطفی عبدالرزاق" متوفى (1366 هـ.ق / 1946 م.)، "محمود شلتوت" (متوفى 1383 هـ.ق / 1962 م.) و "محمد المدني" (متوفى 1388 هـ.ق / 1968 م.) و "علی الخفیف" (متوفى 1398 هـ.ق) (1891 – 1978 م.) و "عبدالعزیز عیسی" متوفى (1415 هـ.ق / 1994 م.) و "آیت الله آقا حسین بروجردی" و "محمدتقی الدین القمی" و "محمد [عبدالحسین] آل کاشف الغطاء" و [عبدالحسین] شرف الدین الموسوی" و "محمدجواد مغنیه" و "صدرالدین شرف الدین" در آن حضور داشتند و "محمدتقی قمی" دبیرکلی این "جماعه" را بر عهدہ داشت؛ "دارالتقریب" در سال 1979 م. فعالیت های خود را متوقف کرد.

[18] – همان منبع، صفحات 24 تا 34.

[19] – " مقالات هجدهمین کنفرانس وحدت اسلامی"، صفحات: 55 تا 72.

[20] – همان منبع، صفحات: 93 تا 100.

[21] – «فكرة عن الاستراتيجية المقترحة للتقريب و نصها»، صفحات: 185 تا 208.

[22] – آیت الله تسخیری، همان منبع، صفحه 190.

[23] – این کتاب در سال 2008 م. از سوی معاونت فرهنگی "مجمع جهانی تقریب مذاهب اسلامی" انتشار یافت.

[24] – "مجمع جهانی تقریب مذاهب اسلامی" سری "پیشگامان تقریب" را منتشر ساخت و به شماری از شخصیت های تقریبی پرداخت.

[25] – "استراتژی تقریب مذاهب اسلامی"، "ایسکو"، صفحه 25.

[26] – همان منبع، صفحه 25.

[27] – "استراتژی مجمع"، همان منبع، صفحات: 73 تا 92.

- [28] – همان منبع، صفحه 73.
- [29] – همان منبع، صفحه 74.
- [30] – همان منبع، صفحه 74.
- [31] – استراتژی " ايسسكو"، صفحه 13.
- [32] – همان منبع، صفحه 15.
- [33] – همان منبع، صفحه 21.
- [34] – همان منبع، صفحه 37.
- [35] – همان منبع، صفحه 38.
- [36] – "هاني ادريس"، "المواسعة و المسامحة: اليتيان في تدبير الخلاف، من اجل استراتيجيا للتقريب بين المذاهب الاسلامية"، صفحه 24.
- [37] – همان منبع، صفحه 36.
- [38] – همان منبع، صفحات 47 و 48.
- [39] – "الزركشي، بدرالدين" (البرهان في علوم القرآن)، دارالمكتب العلمية، بيروت، لبنان 2001م، تحقيق: "مصطفى عبدالقادر عطا" (از انتشارات: محمدعلي بيضون)، جلد اول، صفحه 30.
- [40] – همان منبع، جلد اول، صفحه 36.
- [41] – استراتژی ("مجمع جهاني تقريپ مذاهب اسلامي")، صفحات: 11 تا 34.

[42] - همان منبع، صفحات: 105 تا 112.

[43] - نگاه کنید به کتاب: [آیه ا...] "محمد علی تسخیری": "الحوار مع الذات و الآخر" (گفتگو با خود و دیگران) "مجمع جهانی تقریب مذاهب اسلامی"، معاونت فرهنگی، 2005 م.

[44] - "ایده‌های دربارہ استراتژی پیشنهادی تقریب و متن آن".

[45] - استاد دانشگاه تهران

[46] - مجله "رسالة التقريب"، شماره 51، رمضان و شوال 1426 هـ.ق.، 2005 م.

[47] - مجله "رسالة التقريب"، شماره 44، رجب و شعبان 1425 هـ.ق.، 2004 م.

[48] - استراتژی "اسیسکو"، صفحه 110.

[49] - در این چارچوب سخن سردبیر مجله "رسالة الاسلام"، "محمد محمد مدنی" در شماره دوم این مجله، زبان حال "جماعة التقريب" (قاهره) بشمار می‌رود. سال اول، شماره دوم، آوریل 1949 م.، جمادی‌الآخر 1368 هجری قمری، صفحات: 107 تا 110.

[50] - هجدهمین کنفرانس بین‌المللی وحدت اسلامی (بیانیه پایانی)، صفحه 518.

[51] - همان منبع، صفحه 519.

[52] - پژوهشگری از "مراکش".

[53] - همان منبع، صفحات: 35 تا 40.

[54] - همان منبع، صفحه 51.

[55] – همان منبع، صفحات: 279 تا 324.

[56] – همان منبع، صفحه 289.

[57] – استراتژی "ایسکو"، صفحه 112.

[58] – همان منبع، صفحه 112.

[59] – همان منبع، صفحه 138.

[60] – همان منبع، صفحه 138.

[61] – سومین کنفرانس عمومی "سازمان اسلامی تربیت، علوم و فرهنگ" که در سال 1988م. در عمان برگزار شد، این استراتژی را از تصویب گذراند و از سوی "ایسکو" انتشار یافت.

[62] – سومین کنفرانس وزرای آموزش عالی و مطالعات علمی برگزار شده در سال 2006م. در "کویت" و نیز چهارمین کنفرانس عمومی اتحادیه دانشگاه‌های جهان اسلام (منعقد در کویت در سال 2007م.) آنرا از تصویب گذراندند.

[63] – این دانشگاه وابسته به "مجمع جهانی تقریب مذاهب اسلامی" است.

[64] – "بیومی" (کمال حسنی): "تحلیل السياسات التربویة و تخطيط التعليم، المفاهیم و المداخل و التطبيقات" دارالفکر للنشر و التوزیع، 2009م.

[65] – استراتژی "ایسکو"، صفحه 140.

[66] – همان منبع، صفحه 104.

[67] – همان منبع، صفحه 113.

[68] - از جمله به برخی پژوهش‌هایی که در دانشکده ادبیات "منوبة" (دانشگاه منوبة - تونس)،

اشاره می‌کنیم:

- "فتحي الخيري"، "الغيبة لدي الشيعة الامامية" (غیبت نزد شیعه امامیه)، گواهی‌نامه تخصصی پژوهشی، 1990م.، استاد راهنما: "عبدالمجيد الشرفي".

- "منصف بن عبدالجليل"، "الغرق الهامشية في الاسلام" (فرقه‌های حاشیه‌ای در اسلام)، تز دکترای دولتی، 1997م.، استاد راهنما: "عبدالمجيد الشرفي".

- "عبيد خليف"، "صورة علي بن ابي‌طالب في الخيال العربي الاسلامي" (چهره علی بن ابی‌طالب در مخیله عربی - اسلامی)، گواهی‌نامه مطالعات اساسی، 2004م.، استاد راهنما: "منصف بن عبدالجليل".

- "جيهان عامر"، "بدء الوحي من خلال المصادر الشيعية الاثني عشرية" (آغاز وحی بر اساس منابع شیعه اثنی عشری) "بحار الانوار مجلسي" (بطور نمونه)، رساله فوق لیسانس 2005م.، استاد راهنما: "منصف بن عبدالجليل".

[69] - در دانشگاه تونس چندین تز مربوط به "مذهب اباضي" مورد بحث و مناقشه قرار گرفت که ای بسا مهمترین آنها، تز "فرحات الجعيري" با عنوان: "البعد الحضاري للعقيدة الاباضية" (بعد تمدنی اعتقادات اباضی) است. همچنانکه در حال حاضر نیز مجموعه‌ای از پژوهشگران، باقی‌دربارۀ همین موضوع در دست تهیه دارند؛ در "دانشگاه الزيتونة" نیز شمار بزرگی از رساله‌ها و تزهایی دانشگاهی در حال مناقشه است که مهمترین آنها به این شرح است:

- "الفكر الدعوي عند الاباضية" (اندیشه دعوتگری نزد اباضی‌ها)، "عبدالمجيد الريامي"، 1997م. رساله فوق لیسانس.

- "الرخص في الفقه الاباضي" (سهولت و سادگی در فقه اباضی)، "خلفان بن سنان الشعيلي"، 2001م.، رساله فوق لیسانس.

- "اسس منهج التأويل في المدرسة الاباضية" (بنیادهای آیین تأویل در مکتب اباضی)، "محمد بن يحيي الكندي"، 2002م.، رساله فوق لیسانس.

– "مصادر الفقه الاباضي في القرنين الاول و الثاني الهجري" (منابع فقه اباضي در قرن هاي اول و دوم هجري)، "صالح بن خلفان البراشدي"، 2004م.، رسالة فوق ليسانس.

– "الولاية و البراءة عند الاباضية"، المفاهيم و الاثار" (تولي و تبيري از نظر اباضي ها: مفاهيم و پيامدها)، "يحيي بن سالم الهاشلي"، 2005م.، رسالة فوق ليسانس.

– "علوم السنة عند الاباضية" (علوم سنت نزد اباضي ها)، "محمد بن يحيي الكندي"، 2006م.، تز دكتورا.

[70] – عنوان مقاله: "من خطاب التكفير الي ثقافة التقريب: بحث في الدلالات و المرجعيات و الصعوبات و الافاق" (از گفتمان تكفير تا فرهنگ "تقريب": بحثي در دلالت ها، منابع، دشواري ها و چشم اندازها) بود.

[71] – "سوسيولوجيا الاتصال و وسائل الاعلام" (جامعه شناسي ارتباطات و رسانه ها گروهي) عنوان كتابي است از "اريك ميگره" و "گروس پرس" 2009م. كه با ترجمه [به عربي] "موريس شربل" منتشر شده است.

[72] – استراتژي "تقريب" (ايسسكو)، صفحه 115.

[73] – استراتژي مجمع، صفحات: 279 تا 324.

[74] – همان منبع، صفحه 300.

[75] – همان منبع، صفحه 518.